

Povestirea Vieții Mele

Să ne plecăm capetele noastre doar un moment pentru rugăciune.

Grațiosul nostru Tată Ceresc, aceasta este într-adevăr cu privilegiu căci noi trebuie să ne apropiem de Tine, Dumnezeu și Mîntuitorul nostru. Auzind acest cîntec minunat, *Ce Măreț Ești Tu*, aceasta ne emoționează căci noi știm că Tu ești măreț. Și ne rugăm ca măreția Ta să ne fie manifestată din nou, în această după-amiază, așa cum noi vorbim. Și îmi revine mie sarcina, pentru prima dată în mulți ani, să încerc să merg înapoi în trecutul vieții, și mă rog ca Tu să-mi dai tărie și—și ceea ce am nevoie, Doamne, să fie în acest ceas. Și fie ca toate greșelile mele în viață să fie numai o piatră pentru pașii altora, care i-ar aduce mai aproape de Tine. Admite aceasta, Doamne. Fie ca păcătoșii să vadă urmele de pași pe nisipurile timpului, și fie ca ei să fie conduși la Tine. Aceste lucruri noi le cerem în Numele Domnului Isus. Amin. (Vă puteți așeza.)

[Fratele Glover spune, “Ai putea tu să te rogi pentru aceste batiste înainte să începi?”—Ed.] Eu voi fi bucuros. [“Acolo sînt *acestea* și *acelea* pentru care să te rogi.”] În regulă, domnule, îți mulțumesc. Așa cum acest om sfințit, Fratele Glover, pe care eu l-am cunoscut acum de cîțiva ani, am avut privilegiul să fiu cu el o vreme seara trecută. Și el mi-a spus că el era așezat pentru puțină vreme, odihnindu-se. Și acum, la vîrsta de șaptezeci și cinci de ani, se întoarce înapoi în serviciul Domnului. Eu nu sînt nici pe jumătate așa obosit cum eram înainte ca eu să aud asta. Eu credeam că eu sînt obosit, însă eu—eu nu cred că eu sînt. Eu tocmai mi-am plasat aici cîteva batiste, în—formă de plicuri, și așa mai departe, unde ele sînt înăuntru și deja susținute.

Acum, vreunul din voi în țară prin radio, sau aici, care doresc una din aceste batiste, și voi ați vrea, Angelus Temple le trimite afară constant, tot timpul. Voi ați putea scrie chiar aici la Angelus Temple și ei se vor ruga peste ele, deoarece eu vă asigur că aceasta este Scriptura. Aceasta este o promisiune a lui Dumnezeu.

Și dacă aceasta ar fi că voi ați vrea ca eu să mă rog peste una pentru voi, păi, eu voi fi bucuros să fac asta. Voi mi-ați scrie doar la căsuța oficiului poștal 3-2-5, 325, Jeffersonville, silabisit J-e-f-f-e-r-s-o-n-v-i, dublu l, e. Jeffersonville, Indiana. Sau dacă voi nu vă puteți gîndi despre căsuța oficiului poștal,

doar scrieți “Jeffersonville.” Acesta este un oraș mic, cu o populație cam de treizeci și cinci de mii. Fiecare mă cunoaște acolo. Și astfel noi am fi bucuroși să ne rugăm peste o batistă și să v-o trimitem.

Și, acum, noi am avut mari succese în a face asta, deoarece. . . Voi veți avea o micuță formă de scrisoare cu ea, căci oamenii în jurul lumii se roagă în fiecare dimineață la ora nouă, și la ora doisprezece și la ora trei. Și vă puteți imagina, în jur în spatele lumii, la ce timp din noapte ei trebuie să se scoale să facă această rugăciune. Astfel dacă toate aceste zeci de mii, și mii de ori, trimit rugăciuni către Dumnezeu tocmai în același timp pentru această slujbă, boala voastră, Dumnezeu doar nu poate să refuze asta. Și astfel acum noi, așa cum eu spun, noi nu avem ceva programe, noi nu vrem un cent din bani. Noi sîntem doar. . . Dacă noi vă putem ajuta, pentru aceasta sîntem noi aici. Și lăsați-ne. . .

Cineva aduce o altă grămadă de batiste.

Acum, dacă voi nu aveți o batistă pe care ați vrut să o trimiteți, păi, atunci voi scrieți doar, oricum. Dacă nu aveți nevoie de ea chiar acum, țineți-o în Cartea Faptelor, în Biblie, capitolul al 19-lea. Și aceasta va fi într-o formă de panglicuță albă care vă va fi trimisă, și instrucțiunile cum să vă mărturisiți păcatele voastre mai întii. Și (mulțumesc) cum să vă mărturisiți păcatele. Voi trebuie ca niciodată să nu încercați să obțineți ceva de la Dumnezeu fără ca mai întii să fiți în regulă cu Dumnezeu. Înțelegeți? Și apoi voi sînteți instruiți în aceasta să chemați înăuntru pe vecinii voștri, și pe pastorul vostru. Dacă voi aveți ceva în inima voastră care este împotriva cuiva, mergeți și îndreptați aceasta mai întii, și veniți înapoi. Și apoi rugați-vă, aveți o adunare de rugăciune în casa voastră, și prindeți această batistă de îmbrăcăminte voastră dedesubt, apoi credeți pe Dumnezeu. Și tocmai la acele trei ore, în fiecare zi, vor exista oameni în jurul lumii rugîndu-se, un lanț în jurul lumii.

Și acum aceasta este a voastră, absolut gratuit, doar trimiteți. Și—și, acum, noi nu o să vă scriem vouă înapoi să vă pisăm sau să vă spunem ceva program pe care noi îl avem. Noi vrem ca voi să sprijiniți programul, însă noi nu—nu avem vreunul pentru voi ca să sprijiniți. Vedeti? Astfel voi. . . Aceasta nu este ca să obținem adresa voastră, aceasta este doar o acomodare și o slujbă a Domnului pe care noi încercăm să o ducem înainte.

Acum să ne plecăm capetele noastre. Iar dacă voi sînteți pe tărîmul radioului, aveți batiștele voastre așezate acolo, doar puneți-vă propria voastră mîină peste ea în timp ce ne rugăm.

Grațiosule Domn, noi aducem la Tine aceste micuțe pachetele, poate unele din ele par a fi poate vestuțe pentru un bebeluș, sau—sau ceva cămășuță dedesubt, sau poate o pereche micuță de botocei, sau—sau ceva, o batiștă, care merge la bolnavi și nenorociți. Doamne aceasta este conform cu Cuvîntul Tău ca noi să facem asta. Căci noi citim, în Cartea Faptelor, că ei au luat de pe trupul slujitorului Tău, Pavel, batiște și șorțuri, pentru că ei au crezut că Duhul Tău era peste acel om. Și duhuri necurate au ieșit afară din oameni, și suferințele și bolile i-au părăsit, deoarece ei au crezut. Iar acum ne dăm seama, Doamne, că noi nu sîntem Sfîntul Pavel, însă noi știm că Tu încă rămii Isus. Și ne rugăm ca Tu să onorezi credința acestor oameni.

Și s-a spus odată că atunci cînd Israel (încercînd să se supună lui Dumnezeu) a fost prins într-o cursă, marea înaintea lor, munții pe fiecare parte, iar armata lui Faraon apropiindu-se. Și unul a zis, că “Dumnezeu a privit în jos prin acel Stîlp de Foc, cu ochi minioși, iar marea s-a speriat și s-a rulat înapoi pe ea însași, și a făcut o cărare pentru Israel să treacă spre țara promisă.”

O Doamne, privește iarăși în jos, cînd aceste pachetele sînt puse peste trupurile bolnave în comemorarea Cuvîntului Tău viu. Și fie ca boala să se sperie, privește prin Sîngele Fiului Tău, Isus, Care a murit pentru această ispășire. Și fie ca vrăjmașul să fie speriat și să se mute departe, ca acești oameni să se poată muta în promisiune, că “Deasupra tuturor lucrurilor,” că aceasta este dorința Ta “ca noi să prosperăm în sănătate.” Admite aceasta, Tată, căci noi trimitem aceasta cu acea—cu acea atitudine în inima noastră. Și acela este obiectivul nostru. Noi trimitem aceasta în Numele lui Isus Cristos. Amin.

Îți mulțumesc, Frate Glover. Îți mulțumesc, domnule.

Acum, în seara aceasta fiind încheierea acestei părți a trezirii, eu nu știu dacă aceasta este radiodifuzat sau nu, însă mi-ar place să spun (dacă nu) la audiența prin radio, că aceasta a fost una dintre cele mai minunate adunări pe care le-am avut de mulți, mulți ani. Aceasta a fost solidă, sănătoasă, cea mai iubitoare, adunare de cooperare în care eu am fost pentru multă vreme.

[Un frate spune, “Noi sîntem pe unde pînă la patru și un sfert, frate. Iar ei ascultă la tine, peste toată California de sud, afară în insule, și pe vapoare. Noi primim mesaje de la ei. Și astfel tu ai o mare audiență, mii și zeci de mii.”—Ed.] Îți mulțumesc, domnule. Asta este foarte bine. Bucuros să aud asta. Dumnezeu să vă binecuvinteze pe toți.

Și eu desigur că am avut întotdeauna un loc cald în inima mea pentru Angelus Temple, pentru poziția acestuia pentru deplina Evanghelie a lui Isus Cristos. Și, acum, aceasta—aceasta pare să fie mai personal pentru mine acum. Aceasta se pare că, după ce am întilnit pe fiecare și văzînd spiritul lor minunat, eu se pare că sînt doar mai mult unul din voi decît cum obișnuiam să fiu. Dumnezeu să vă binecuvinteze, este ruga mea. Și. . . [Audiența aplaudă—Ed.] Vă mulțumesc, amabil.

Acum, aceasta a fost anunțat că astăzi eu urma cumva să vă vorbesc pentru o vreme asupra: *Povestirii Vieții Mele*. Acesta este un—un lucru greu pentru mine. Aceasta ar fi pentru prima dată că am încercat să mă apropii de aceasta pentru mulți ani. Dar eu nu aș avea timp să intru în amănunte, ci doar o parte din aceasta. Și, aici, eu am făcut multe greșeli, am făcut multe lucruri care au fost greșite. Și eu voi dori, ca voi pe tărîmul radioului și voi care sînteți prezenți, ca voi să nu luați greșelile mele să fie pietre de poticnire, ci pietre pentru pășit ca să vă aducă mai aproape de Domnul Isus.

Apoi, în seara aceasta cartonașele de rugăciune sînt să fie împărțite pentru serviciul de vindecare din seara aceasta. Acum, cînd noi vorbim despre *serviciul de vindecare*, nu înseamnă că noi o să vindecăm pe cineva, noi o să ne “rugăm pentru cineva.” Dumnezeu face vindecarea. El a fost doar foarte grațios față de mine, să răspundă rugăciunii.

Și eu discutam cu managerul unui evanghelist renumit, aici cîndva în urmă, și—și a fost întreat de ce acest evanghelist nu s-a rugat pentru bolnavi. Iar evanghelistul i-a răspuns la—managerul de la mitingurile mele, “Dacă. . . Acest evanghelist crede în vindecare Divină. Însă dacă el ar începe să se roage pentru bolnavi, aceasta i-ar întrerupe serviciul deoarece el este sponsorat de biserici. Multe biserici și mulți dintre ei nu cred în vindecare Divină.”

Astfel eu am o onoare și respect pentru evanghelist deoarece el își ține locul lui, postul lui de datorie. El putea probabil. . . Eu nu puteam niciodată să iau locul lui, și eu mă

îndoiesc dacă el ar putea să ia locul meu. Noi toți avem un loc în Împărăția lui Dumnezeu. Noi sîntem cu toții uniți laolaltă. Diferite daruri, dar același Duh. Diferite manifestări, am vrut să spun, însă același Duh.

Și, acum, deseară serviciul va începe. . . Eu cred că ei au spus căci concertul începe la șase-treizeci. Și, acum, dacă voi sînteți afară pe tărîmul radioului, veniți înăuntru și ascultați la asta. Acesta este. . . Acesta va fi frumos, întotdeauna a fost.

Și apoi eu doresc să spun căci cartonașele de rugăciune vor fi împărțite imediat după acest serviciu, doar îndată ce acest serviciu este eliberat, dacă voi sînteți aici și vreți un cartonaș de rugăciune. Eu am fost informat acolo doar cu cîteva momente în urmă, fiul meu sau D-ul Mercer sau D-ul Goad, ei vor împărți cartonașe de rugăciune. Doar rămîneți în scaunele voastre. Îndată ce serviciul este eliberat, rămîneți doar la locul vostru astfel ca băieții să poată ajunge jos prin rînd și să împartă cartonașele de rugăciune cît de repede este posibil. Acea va fi în balcoane sau la parter, oriunde, parterele de jos sau oriunde sînteți, doar rămîneți în locul vostru și băieții vor ști că voi sînteți aici pentru un cartonaș de rugăciune. Iar apoi deseară ne vom ruga pentru bolnavi. Și dacă Domnul nu-mi schimbă gîndurile, eu vreau să predic deseară asupra subiectului, *Dacă Tu Ne Vei Arăta Pe Tatăl, Aceasta Ne Va Satisface*.

Acum eu doresc să citesc pentru un text în această după-amiază, doar să încep *Povestirea Vieții*, găsit acolo în Cartea despre Evrei, al 13-lea capitol, și să începem aici cam. . . Eu aș zice cam la al 12-lea verset.

Pentru aceea Isus deasemeni, ca El să poată sfinții poporul cu propriul Lui sînge, a suferit în afara porții.

Să mergem. . . de aceea la El în afara taberei, purtînd ocară Lui.

Căci aici noi nu avem o cetate stătătoare, ci noi căutăm una care vine.

Acum acela este un fel de text. Căci, voi vedeți, dacă aceasta este o povestire a vieții, sau orice aparținînd unei ființe umane, noi nu glorificăm aceea, și în special trecutul unui—unui om, dacă acesta a fost așa de întunecos cum era al meu. Dar mă gîndeam, că dacă noi citim Scriptura, Dumnezeu va binecuvînta Scriptura. Și gîndul meu este:

Căci aici noi nu avem o cetate stătătoare, ci noi căutăm una care vine.

Acum, eu știu că voi sînteți foarte tandri de Los Angeles. Voi aveți un drept să fiți. Este un oraș, măreț frumos. Cu fumul lui și cîte altele, totuși acesta este un oraș frumos, climă minunată. Dar acest oraș nu poate continua, el trebuie să aibe un sfîrșit.

Eu am stat în Roma (unde marii împărați) și orașele pe care ei gîndeau că le vor zidi nemuritoare, și sapă în jos douăzeci de picioare [aproximativ șapte metri—Trans.] să găsească chiar ruinile acestora.

Eu am stat unde Faraonii își aveau marile lor împărății, iar voi ați săpa în jos în pămînt să aflați unde au stăpînit Faraonii.

La toți dintre noi ne place să ne gîndim despre orașul nostru și locul nostru. Dar, țineți minte, acesta nu poate sta.

Cînd eu eram un băiețaș eu obișnuiam să mă duc la un pom mare de arțar. În țînutul meu noi avem mult lemn tare. Și apoi noi aveam acest pom de arțar, arțarul de zahăr, și ceea ce noi numim “arțar tare” și “arțar moale.” Acest mare pom gigantic, era cel mai frumos pom. Și cînd eu veneam înăuntru de pe cîmpii, de la lucrul la fin și—și recoltele, mie îmi plăcea să merg la acest pom mare și—și să șed jos sub el și—și să mă uit în sus. Și eu vedeam marile lui, ramuri puternice legănîndu-se în vînt, un trunchi uriaș mare. Și am zis, “Tu știi, eu cred că acest pom va fi aici pentru sute și sute de ani.” Nu cu mult în urmă eu m-am uitat la bătrînul pom, și el era doar un ciot.

“Căci aici noi nu avem cetate stătătoare.” Nu, nimic aici pe pămînt la care vă puteți uita nu va continua. Acesta trebuie să aibe un sfîrșit. Fiecare lucru care este muritor trebuie să cedeze la unul nemuritor. Așa că nu contează cît de bine construim noi șoselele noastre, cît de bune le facem noi structurile noastre, acestea toate trebuie să se ducă, căci aici nu există nimic care poate continua. Doar Nevăzutul este ceea ce continuă.

Îmi amintesc de casa în care noi locuiam, ea era o casă veche de bușteni căptușită cu noroi. Eu . . . Posibil că poate mulți niciodată nu au văzut o casă căptușită cu noroi. Însă ea era toată căptușită cu noroi, și uriașii bușteni mari care erau în casa veche, eu mă gîndeam căci casa aceea va sta pentru sute de ani. Dar, voi știți, astăzi unde stătea casa aceea este un grup de case cu locuințe. Aceasta este așa de mult diferit. Totul se schimbă. Dar . . .

Și eu obișnuiam să-l văd pe tatăl meu, el era cam scund, om îndesat, foarte tare, și el era unul dintre cei mai tari omuleți despre care știam eu. Eu l-am întâlnit pe D-ul Coots, un om cu care el obișnuia să lucreze la bușteni, el era un buștenar, și cam cu un an în urmă, iar D-ul Coots este un foarte bun prieten de-al meu, și un diacon în Prima biserică Baptistă, și el a zis, “Billy, tu s-ar cuveni să fii un om adevărat puternic.”

Și am zis, “Nu, eu nu sînt, D-le Coots.”

El a zis, “Dacă tu ai semăna cu tatăl tău, tu ai fi.” A zis, “Eu l-am văzut pe acel om, cîntărind o sută și patruzeci de livre, încercînd un buștean pe căruță el singur, care cîntărea nouă sute de livre.” El doar știa cum să o facă. El era tare. Eu îl vedeam cum vine înăuntru în casă să se spele și să se pregătească pentru masă, cînd mama l-ar chema.

Iar noi aveam un măr bătrîn în curtea din față, și apoi acolo erau trei sau patru din cei mici înainte înspre spate. Și chiar în pomul din mijloc acolo era o sticlă care arăta veche, a fost spartă, oglindă, una mare. Și a fost prinsă pe marginea pomului cu ceva cuie îndoite înăuntru. Cumva ca ceva ce voi tîmplarii care ascultați înăuntru ați numi “cuier de palton.” Acestea au fost îndoite înăuntru să țină sticla în locul ei. Și acolo era un piaptăn vechi din tablă. Cîți ați văzut vreodată unul vechi din tablă. . . piaptănul din tablă de modă veche? Eu îl pot vedea pe acesta.

Și apoi acolo era o bancă mică de spălat, doar o scînduriță cu un picior înclinat sub ea, prinsă de pom. O micuță, veche, o jumătate de pompă sulfuroasă acolo cu care noi pompam apa afară, și ne spălam la acest pom bătrîn. Iar mama obișnuia să ia saci de moară și să facă prosoape. A folosit cineva vreodată un prosop din sac de moară? Păi, eu sînt sigur că mă simt acasă acum. Și acele mari, prosoape aspre vechi? Și cînd ea ne făcea nouă copilașilor o baie, ea ar. . . simțeam parcă ea ne freca pielea jos de fiecare dată cînd ea ne freca. Și îmi amintesc acel sac vechi de moară. Și ea trăgea afară cîteva din ațe și făcea franjuri micuțe, ca să-l decoreze cumva.

Cîți ați dormit vreodată pe o saltea de paie? Păi, eu voi—voi zice! Cîți au cunoscut vreodată ce era o perină de ghije? [Pănușe de porumb—Trans.] Păi, Frate Glover, eu sînt acasă acum, destul de sigur! Saltea de paie, păi, nu era prea mult de cînd tocmai am venit jos de pe una, și ea era. . . Oh, ea—ea este bună de dormit, răcoroasă. Apoi în timpul iernii ei iau patul vechi de pene și-l pun pe el, voi știți, și atunci trebuie să

punem o bucată de prelată deasupra noastră deoarece zăpada sufla în—crăpături în casă, voi știți, unde plăcuțele de șindrila se întorceau în sus, voi știți, iar zăpada ar bîntui prin ea. Și, oh, eu îmi pot aminti asta foarte bine.

Și atunci Tata obișnuia să aibe o pensulă de barberit. Eu... Acum asta o să vă mire pe voi. Ea era făcută din pănușe de porumb, o pensulă de barberit cu pănușe de porumb. El lua săpunul vechi de leșie a lui mama pe care ea l-a făcut, l-a pregătit și l-a pus pe față cu această pensulă de pănușe, și se barbarea cu un mare, brici drept vechi. Și Duminica el lua—bucăți de hîrtie, le băga în jurul gulerului lui, ei purtau gulere de celuloid și le puneau în jurul gulerului în felul acesta ca să țină spuma să nu ajungă pe gulerul cămășii lui. Ați văzut vreodată cum se face asta? Păi, Doamne, Doamne!

Eu îmi amintesc de un izvoraș vechi dedesubt, unde noi obișnuiam să luăm o băătură de apă, și ne luam apa afară dintr-o cană de tîgvă. Cîți ați văzut vreodată o cană de tîgvă? Păi, cîți dintre voi sînt din Kentucky, oricum? Da, păi, doar uitați-vă aici la Kentuckyeni. Păi, Doamne, eu sînt—eu sînt chiar la... Eu credeam că erau toți Okies și Arkies aici, [din Oklahoma și Arkansas—Trans.] dar se pare că Kentucky se mută înăuntru. Păi, ei au dat de țîței în Kentucky cu cîteva luni în urmă, voi știți, astfel poate că aceștia sînt unii din cei care vin încoace.

Și apoi îmi amintesc cînd Tata obișnuia să vină înăuntru și se spăla pentru masă, el își rula sus mîncile, și acele mici brațe scurte butucănoase. Și cînd el își trăgea brațele sus să se spele, își arunca apa sus pe față, acei mușchi doar se umflau în brațele lui mici. Și am zis, “Tu știi, tătîcul meu va trăi ca să ajungă la vîrsta de o sută cincizeci de ani.” El era așa de tare! Însă el a murit la cincizeci și doi. Vedeți? “Aici noi nu avem cetate stătătoare.” Asta-i adevărat. Noi nu putem continua.

Acum haideți să luăm o mică călătorie, toți dintre noi. Există fiecare din voi aici care are o povestire a vieții, întocmai cum am eu, și este bine să te plimbi în jos pe aleea amintirilor din cînd în cînd. Voi nu credeți așa? Doar mergi înapoi, și lasă totul să meargă înapoi pentru un timp, înapoi la experiențe similare ca mici copilași.

Și acum prima parte din povestirea vieții. Eu doar voi atinge aceasta puțin, pentru că aceasta este în carte și mulți dintre voi aveți cartea.

Eu am fost născut într-o mică colibă de munte, sus de tot în munții din Kentucky. Ei aveau o cameră în care am locuit noi, fără covor pe dușumea, nici măcar lemn pe dușumea, acesta era doar simplu o dușumea goală. Și un butuc, vârful unui butuc tăiat jos cu trei picioare pe el, care era masa noastră. Și toți acei Branhami micuți se îngrămădeau în jur acolo, și afară în fața micuței colibe vechi, și se bălăceau afară, se părea că era unde o grămadă de oposum s-au bălăcit afară acolo în praf, voi știți, toți frățiorii. Acolo noi eram nouă, și o fetiță mică, și ea într-adevăr o ducea greu printre acea grămadă de băieți. Noi încă trebuie să o respectăm pe ea astăzi pentru lucrurile pe care noi le-am făcut în acele zile. Ea nu putea să meargă cu noi niciunde, noi o alungam înapoi, ea era o fată. Așa că ea nu suporta aceasta, voi știți. Astfel noi am . . . Și toți . . .

Țineți minte că înapoi în spatele mesei noi aveam doar două scaune, și ele erau făcute din scoarță de crengi. Doar puieți de hickory puși laolaltă, iar partea de jos a lor împletită cu scoarță de hickory. A văzut vreodată cineva un scaun din scoarță de hickory? Da. Și eu încă o pot auzi pe Mama. Oh, mai târziu când noi am ajuns într-un loc unde ea putea avea o dușumea din lemn, cu acei bebelăși în poala ei în felul *acesta*, și legănînd acel scaun bătrîn doar banga, banga, bang pe dușumea. Și îmi amintesc ca să țină pe cei micuți să nu meargă afară pe ușă, când ea ar fi spălat sau ceva, ea așeza un scaun jos și-l întorcea cumva în patru colțuri de-a latul ușii, ca să-i țină pe cei mici să nu iasă afară când ea trebuia să meargă la izvor să ia apă, și așa mai departe.

Iar Mama era în vîrstă de cincisprezece ani când eu am fost născut, Tata avea optsprezece. Iar eu eram primul din cei nouă copii. Și ei mi-au spus că în dimineața când am fost născut . . .

Acum, noi eram foarte săraci, cei mai săraci dintre săraci. Iar noi nici măcar nu aveam o fereastră în această colibă mică. Ea avea ca o ușiță de lemn pe care o deschizi. Mă îndoiesc că voi ați văzut vreodată ceva de felul acesta. O ușă micuță de lemn care s-a deschis în locul unei ferestre, tu o ții deschisă în timpul zilei și o închizi noaptea. Noi nu puteam aprinde luminile electrice sau chiar să ardem cu petrol în acele zile, noi aveam ceea ce voi numiți "o lampă cu grăsime." Acum, eu nu știu dacă voi știți vreodată ce este o lampă cu grăsime. Păi, ceea ce voi . . . Și ați cumpărat vreodată . . . ars un nod de pin? Căci luați doar un nod de pin și aprindeți-l și puneți-l peste un capac, el va arde. Și acela era . . . a afumat

puțin, dar ei nu aveau mobilă, oricum, să o afume. Astfel ea doar . . . coliba se afuma. Aceasta trăgea bine deoarece acolo era destul acoperiș sus acolo pentru ca acesta să tragă dincolo. Astfel ea . . .

Iar eu am fost născut în Aprilie—6, 1909. Desigur, voi știți, aceea mă face puțin peste douăzeci și cinci acum. Și astfel, în dimineața în care am fost născut, Mama a spus că ei au deschis fereastra. Acum, noi nu aveam doctori, acolo era o moașă. Doar . . . Și moașa aceea era bunica mea. Și astfel când eu am fost născut și primul meu început de a plînge, și—și Mama voia să—și vadă copilul. Și—și ea nu era mai mult decît un copil ea însăși. Și când ei au deschis ferestruica, tocmai când se crăpa de ziuă, cam la ora cinci. Și . . . Acolo era un bătrîn măcăleandru zezînd pe marginea unui tufiș micuț. Așa cum voi toți ați văzut fotografia despre acesta în—în cartea mea despre povestirea vieții mele. Un bătrîn măcăleandru ședea acolo doar cîntînd cu tot ce era în el.

Eu întotdeauna am iubit măcăleandrii. Acum, voi băieții de afară din tărîmul radioului, nu pușcați în păsările mele. Voi vedeți, ele sînt—ele sînt—ele sînt . . . Ele sînt păsările mele. Ați auzit voi vreodată legenda despre măcăleandru, cum și-a făcut el pieptul lui roșu? Eu mă voi opri aici un moment. Cum și-a făcut el pieptul lui roșu . . . Acolo era Regele regilor murind într-o zi pe Cruce, și El suferea și nimeni nu venea la El. El nu avea pe nimeni care să—L ajute. Iar acolo era o micuță pasăre maro care vroia să scoată acele cuie afară din Cruce, și ea continua să zboare în Cruce și z mucind asupra acelor cuie. Ea era prea micuță ca să le scoată afară, și ea și-a făcut pieptul ei micuț tot roșu cu sînge. Și de atunci încoace pieptul ei era roșu. Nu o împușcați, băieți. Lăsați-o în pace.

El ședea la marginea ferestrei, ciripind cum cîntă măcăleandrii. Iar—iar Tata a împins fereastra înapoi. Și când ei au împins micuța ușă fereastră înapoi, acea Lumină pe care voi o vedeți în fotografie a venit învîrtindu-se în fereastră, zice mama mea, și atîrna peste pat. Bunica nu știa ce să zică.

Acum, noi sîntem . . . nu eram o familie religioasă. Ai mei sînt Catolici. Eu sînt Irlandez de ambele părți. Tatăl meu este strict Irlandez, Branham. Mama mea este Harvey, numai, tatăl ei s-a căsătorit cu o Indiancă Cherokee, astfel aceea a rupt liniuța sau sîngele de Irlandez. Iar Tata și Mama nu se duceau la biserică, iar ei s-au căsătorit în afara bisericii și ei nu au avut religie deloc. Și în spate acolo în munți nu exista nici

măcar o biserică Catolică. Astfel ei au venit acolo în coloniștii timpurii, doi Branhami au venit acolo, și din asta a ieșit întreaga generație de Branhami; este genealogia familiei.

Și atunci ea a deschis. . . Când ei au deschis această fereastră și această Lumină a stat acolo, ei nu știau ce să facă. Tata și-a cumpărat (Mama a zis) o nouă pereche de salopetă pentru acest eveniment. El stătea cu . . . brațele lui în pieptarul vechii salopete, cum obișnuiau pădurarii și buștenarii în acele zile. Și aceasta i-a înspăimântat.

Păi, după ce eu am ajuns sus poate la vârsta de zece zile, sau așa ceva, ei m-au luat sus la o micuță biserică Baptistă numită "Opossum Kingdom," biserica Baptistă Opossum Kingdom. Asta-i un fel de nume. Acolo era un bătrîn predicator de circuit, predicatorul Baptist de modă veche venea pe acolo cam odată la fiecare două luni. Pe . . . Oamenii aveau un mic serviciu împreună, ei mergeau să cînte cîteva cîntări, dar ei aveau propovăduire la anumite intervale pe circuitul călări. Ei îi plăteau lui fiecare an cu un sac de dovleci și cîteva lucruri ca acestea, voi știți, ceea ce oamenii strîngeau să-i dea lui. Și bătrînul predicator a venit pe acolo, și acolo el a oferit rugăciune pentru mine ca un mic băiețaș. Acela era primul meu drum la biserică.

La anul cam de . . . ceva puțin peste vârsta de doi ani, prima vedenie a avut loc.

Păi, ei au spus în jur pe acolo în munți că "Această Lumină a venit înăuntru." Astfel ei au încercat să o deslușească. Unii dintre ei au zis că aceasta trebuie că era lumina soarelui reflectînd pe o oglindă în casă. Dar acolo nu a existat nici o oglindă. Iar soarele nu era sus, astfel era prea devreme, la ora cinci. Și apoi, oh, ei doar au trecut peste Aceasta. Și cînd eu eram cam . . . presupun să fi fost aproape în vîrstă de trei ani . . .

Acum, eu trebuie să fiu cinstit. Există lucruri aici care nu-mi place să le spun, și eu doresc să fi putut trece peste aceasta și să nu trebuiască să o spun. Dar totuși, să spun adevărul, tu trebuie să spui adevărul dacă aceasta este asupra ta însuși sau la ai tăi. Fii cinstit privitor la aceasta, și atunci aceasta este întotdeauna la fel.

Tatăl meu era departe de a fi o persoană religioasă. El era un băiat de munte tipic care a băut constant, tot timpul. Iar el a ajuns într-un fel de necaz într-o bătaie, și acolo erau doi sau

trei oameni aproape omorîți cum ei se băteau, pușcau, și tăindu-se unul pe altul cu cuțite, la un fel de petrecere sus în munți. Și Tata era unul din conducătorii ringului acestei bătaii, deoarece acolo era un prieten de-al lui care a fost rănit, și a lovit pe cineva cu un scaun. Și avea . . . Omul avea un cuțit scos și urma să taie pe prietenul lui Tata pe dușumea cu cuțitul lui, prin inimă, iar Tata i-a luat partea. Și aceasta într-adevăr trebuie că a fost o bătaie teribilă, pentru că ei, de departe de jos din Burkesville, multe mile depărtare, ei au trimis un șerif sus după Tata, călare pe cal.

Astfel omul era întins pe punctul de moarte. S-ar putea să fie unii din ai lui ascultînd înăuntru. Eu am să-i numesc numele, Will Yarbrough era numele lui. Ei probabil . . . Mă gîndesc că unii din ei sînt în California, din băieții lui. Dar el era un bătauș, om mare puternic, și-a omorît propriul lui băiat cu o șină de gard. Astfel el—el era un om foarte puternic și rău. Și astfel acolo era o mare bătaie de cuțite între el și Tata. Iar tatăl meu aproape l-a omorît pe om, astfel el a trebuit să fugă și să părăsească Kentucky și să vină peste rîu la Indiana.

Iar el avea un frate care a locuit, la acel timp, în Louisville, Kentucky, era asistent de superintendent al Wood Mosaic Saw Mills în Kentucky, în Louisville. Și astfel Tata a venit să-și afle fratele mai mare. Tata era cel mai tînăr dintre băieții, dintre șaptesprezece copii. Și astfel el a venit să-și găsească fratele lui mai mare, și în timp ce el era plecat de aproape un an. El nu putea veni înapoi, deoarece autoritățile îl căutau. Și apoi cînd noi am auzit de la el prin scrisoare, semnat prin alt nume, dar că el i-a spus mamei cum să fie ca ea să audă de la el.

Și apoi eu îmi amintesc într-o zi izvorul (această mică colibă) era doar în spatele casei. Și—și în durata aceluia timp după . . . Acolo este nouă . . . unsprezece luni diferență între mine și următorul meu frate, iar el încă se tîra. Iar eu aveam o piatră mare în mîină, și am încercat să-i arăt cît de tare puteam eu să arunc această piatră în mocirla veche, unde izvorul s-a scurs jos de pe pămînt și a făcut pămîntul nămolos. Și am auzit o pasăre, și ea cînta sus în pom. Și eu m-am uitat sus la acel pom iar pasărea a zburat, și, cînd ea a zburat, un Glas mi-a vorbit.

Acum, eu știu că voi vă gîndiți că eu nu puteam să mă gîndesc și să-mi amintesc aceasta. Dar Domnul Dumnezeu Care este Judecător, pămîntul și cerurile și tot ce există, știu că eu spun adevărul.

Acea pasăre, cînd ea a zburat, un Glas a venit de unde era pasărea în pom, ca un vînt prins în tufiș, și Acesta a spus, “Tu vei locui lîngă un oraș numit New Albany.” Și eu am locuit, de la timpul cînd eu eram în vîrstă de trei ani pînă la acest timp, la trei mile de New Albany, Indiana.

Eu am mers înăuntru și i-am spus mamei despre asta. Păi, ea se gîndea că eu doar visam sau ceva.

Și mai tîrziu noi ne-am mutat la Indiana și Tata a mers să lucreze pentru un om, D-ul Wathen, un om bogat. El posedă Wathen Distilleries. Și el posedă o mare parte. El este un multimilionar în Louisville Colonels și—și baseball, și așa mai departe. Și apoi noi am locuit acolo aproape. Și Tata fiind un om sărac, totuși el nu putea fără băutura lui, astfel el—el a mers să facă whiskey într-o—într-o distilărie.

Și atunci aceasta a lucrat o vitregie asupra mea deoarece eu eram cel mai în vîrstă dintre copii. Eu trebuia să vin și să car apă la această distilărie, să țin acele spirale răcite în timp ce ei făceau whiskey. Apoi el a ajuns să-l vîndă, și atunci el a avut două sau trei din acele distilării. Acum, aceea este partea care nu-mi place să o spun, dar acesta este adevărul.

Și îmi amintesc într-o zi, de la șopron, venind în sus către casă, plîngînd. Deoarece afară în spatele casei era o baltă, ea... unde ei obișnuiau să taie gheață. Mulți dintre voi vă reamintiți cînd ei obișnuiau să taie gheață și să o pună în rumeguș. Păi, acesta-i felul în care D-ul Wathen ținea gheața acolo afară la țară. Iar Tata era un—un șofer pentru el, un șofer particular. Și cînd această baltă era plină de pește și cînd ei puteau merge să taie gheața și să o aducă înăuntru și să o pună în rumeguș, apoi cînd gheața s-a topit în timpul verii așa cum ea s-a dus jos, aceasta era cumva curată eu presupun, mai mult ca o gheață de lac, iar ei o puteau folosi, nu să bea, ci să țină apa rece, să o pună în jurul găleților lor și a laptelui lor, și așa mai departe.

Și într-o zi cărînd apă de afară din spate la această pompă, care era cam la un bloc de oraș. Eu țipam către cine nu i-ar fi trebuit, deoarece am venit de la școală și toți băieții s-au dus afară la baltă, la pescuit. Mie doar îmi plăcea să pescuiesc. Și astfel ei toți au ajuns să meargă la pescuit în afară de mine, iar eu trebuia să car apă pentru această distilărie. Desigur, Doamne, aceea trebuia să fie a tăcea chitic, aceasta era prohibiția. [Aceasta era în timpul prohibiției, adică a

interzicerii de a face alcool—Trans.] Iar eu... Aceasta era o astfel de vitregie. Și îmi amintesc venind pe acolo cu un deget zdrobit, iar eu aveam un cocian de porumb înfășurat sub degetul meu ca să-l țină afară din praf. Ați făcut voi vreodată asta? Doar puneți-vă un cocian de porumb sub degetul mare în felul *acesta* și înfășurați o ață în jurul lui. Acesta vă ține degetul drept în sus aproape ca un cap de broască țestoasă, voi știți, scos în sus. Voi ați fi putut să mă urmăriți oriunde am mers, cu acest cocian de porumb sub degetul meu; unde eu aș schiopăta, voi știți. Eu nu aveam vreo încălțăminte să port. Astfel noi niciodată nu purtam încălțăminte, uneori jumătate din iarnă. Dacă noi purtam, noi... acestea erau ce puteam primi, cineva ne-ar fi dat. Și haine de care cineva, caritatea ne-ar fi dat.

Și m-am oprit sub acest pom, și eu ședeam acolo doar țipînd (aceasta era în Septembrie) deoarece eu vroiam să merg la pescuit, eu trebuia să car cîteva vâni de apă cu găletuțe de melasă, doar cam *atît* de înalte, jumătate de galon, pentru că eu eram doar un băiețaș cam în vîrstă de șapte ani. Și eu le turnam într-o vană mare apoi mergeam înapoi să iau alte două găleți și veneam înapoi, pompînd aceasta. Aceea era apa care noi o aveam. Iar ei urmau să pornească o serie din acel whiskey de porumb în noaptea aceea, acei oameni cu Tăticu, sus la casă.

Iar eu plîngeam, și cu totul dintr-o dată am auzit ceva făcînd un zgomot ca un vîrtej, ceva în felul acesta (acum, eu sper că aceasta nu este prea tare), mergînd “Whooooosssh, whoooooosssh,” doar un zgomot ca acesta. Păi, era îngrozitor de liniștit, și m-am uitat în jur. Și voi știți ce, un vîrtej micuț, eu cred că voi le numiți cicloane mici? În toamna anului ele se ridică sus prin cîmpul de porumb, voi știți, frunzele și așa mai departe, toamna acolo, frunzele doar încep să se întoarcă. Iar eu eram sub un pom mare de plop alb, stătea cam la jumătatea drumului între șopron și—casă. Și eu am auzit acel zgomot. Și m-am uitat în jur, și era tot atît de liniștit așa cum este în această cameră. Nu sufla nici o frunză niciunde, sau nimic. Și mă gîndeam, “De unde vine acel zgomot?” Păi, mă gîndeam, “Trebuie să fie departe de aici.” Eram doar un băiețaș. Și acesta a devenit mai tare și mai tare.

Mi-am ridicat găletuțele și am mai țipat de două ori și am pornit-o sus pe potecă, eu mă odihneam. Și am ajuns doar la cîteva picioare de acesta, afară de desubtul ramurilor acestui pom mare, și, oh, Doamne, el a făcut un sunet de vîrtej. Și m-

am întors să mă uit, și cam la o jumătate de drum în sus pe acel pom era un alt vârtej, prins în acel pom doar mergînd roata și roata, mișcînd acele frunze. Păi, mă gîndeam că nu era nimic ciudat privitor la aceasta deoarece tocmai în acel timp al anului, și toamna, păi, acele vârtejuri vin. Micuțe. . . Noi le numim “vârtejuri.” Și ele—și ele ridică sus praful. Voi le-ați văzut în deșert în felul acesta. Același lucru. Astfel am privit, însă acesta nu a plecat. De obicei acesta este doar o suflare pentru un moment, apoi el se duce, însă acesta era deja acolo de două minute sau mai mult.

Păi, eu am pornit-o în sus pe potecă iarăși. Și m-am întors să mă uit la acesta din nou. Și cînd Acesta a făcut-o, un Glas omenesc tot atît de auzibil cum este al meu, a zis, “Niciodată să nu bei, fumezi, sau să-ți întinezi trupul tău în vreun fel. Acolo va fi o lucrare pentru tine să faci cînd tu devii mai în vîrstă.” Păi, aceasta părea să mă sperie de moarte! Vă puteți imagina cum s-a simțit un copilăș. Eu am scăpat acele găleți, și am mers acasă doar așa de repede cît am putut să merg, țipînd cît mă ținea glasul.

Iar acolo erau copperheads în acel ținut, șerpi, și ei sînt foarte veninoși. Mama credea, că venind de-a lungul grădinii eu probabil că mi-am pus piciorul pe un copperhead și ea a alergat să mă întîmpine. Iar eu am sărit sus în brațele ei, țipînd, îmbrățișînd-o și sărutînd-o. Iar ea a zis, “Ce s-a întîmplat, ai fost mușcat de șarpe?” S-a uitat la mine peste tot.

Am zis, “Nu, Mamă! Acolo este un om în acel pom jos acolo.”

Și ea a zis, “Oh, Billy, Billy! Vino?” Și ea a zis, “Te-ai oprit tu și ai adormit?”

Am zis, “Nu, doamnă! Acolo este un om în acel pom, și El mi-a spus să nu beau și să nu fumez.”

“Să nu beau whiskey și—și alte lucruri.” Iar eu căram apă la o distilărie de contrabandă, chiar atunci. Și El a zis, “Tu niciodată să nu bei sau să-ți întinezi trupul în vreun fel.” Aceea este imoral, voi știți, și a mea copilărie. . . tinerețea de om cu femei. Și cît știu de bine, eu nici o singură dată nu am fost vinovat de așa ceva. Dumnezeu mi-a ajutat în acele lucruri, și așa cum eu merg înainte voi veți afla. Astfel atunci, “Să nu bei sau să nu fumezi, sau să nu îți întinezi trupul, căci acolo va fi o lucrare pentru tine să o faci cînd tu devii mai în vîrstă.”

Păi, eu i-am spus asta la Mama, și—și ea doar a râs de mine. Iar eu eram doar necontrolat. Ea a chemat doctorul, iar doctorul a zis, “Păi, el doar este agitat, asta-i tot.” Astfel ea m-a pus în pat. Și eu niciodată, din acea zi pînă astăzi, nu am mai trecut vreodată pe lîngă acel pom. Eu eram speriat. Eu mergeam în jos pe partea cealaltă a grădinii, deoarece eu credeam că acolo sus era un om în acel pom și El vorbea cu mine, un Glas tare adînc care a vorbit.

Și atunci cîndva cam la o lună după aceea, eu mă jucam bile afară cu frățiorii mei, afară în curtea din față. Și cu totul dintr-o dată eu am avut un simț ciudat care a venit peste mine. Și m-am oprit și m-am așezat jos lîngă un pom. Iar noi eram chiar sus pe mal de la Riul Ohio. Iar eu m-am uitat în jos înspre Jeffersonville, și am văzut un pod ridicat sus și mergea peste acela, riul, cuprindea riul. Și am văzut șaisprezece oameni (eu i-am numărat) care au căzut jos de acolo și și-au pierdut viețile la acel pod. Eu am alergat înăuntru foarte repede și i-am spus mamei mele, și ea credea că eu am adormit. Dar ei au ținut aceasta în minte, și la douăzeci și cinci de ani de atunci Podul Municipal acum (pe care mulți dintre voi îl treceți cînd treceți pe acolo) a trecut riul la același loc, și șaisprezece oameni și-au pierdut viețile construind acel pod peste riul.

Acesta nu a omis niciodată de a fi perfect adevărat. Așa cum voi îl vedeți pe Acesta aici în auditorium, Acesta era așa tot timpul.

Acum, ei credeau că eu eram doar emoționat. Care, eu sînt o persoană emoționată, asta-i adevărat. Și, dacă voi observați vreodată, oamenii care sînt—sînt înclinați de a fi spirituali sînt emoționați.

Uitați-vă la poeți și profeți. Și uitați-vă la William Cowper care a scris cîntecul acela renumit, “Acolo este un izvor umplut cu Sînge, tras din venele lui Emanuel.” Voi vreodată ați . . . Voi cunoașteți cîntecul. Eu am stat lîngă mormîntul lui nu de mult. Fratele Julius, eu cred, eu nu știu, nu . . . da, asta-i adevărat, era cu noi acolo la mormîntul lui. Și—și acolo, după ce el a scris acel cîntec, inspirația l-a părăsit, și el a încercat să găsească—riul să se sinucidă. Vedeți, duhul l-a părăsit. Și oameni ca poeți și autori și . . . sau nu . . . eu vreau să spun profeți.

Uitați-vă la Ilie, cînd el a stat pe munte și a chemat foc din ceruri și a chemat ploaie din ceruri. Apoi cînd Duhul l-a părăsit, el a fugit l-a amenințarea unei femei. Iar Dumnezeu l-a găsit retras într-o peșteră, patruzeci de zile mai tîrziu.

Uitați-vă la Iona, cu suficientă inspirație cînd Domnul l-a uns să predice acolo în Ninive, pînă cînd o—o cetate care era de mărimea lui Saint Louis s-a pocăit în sac și cenușă. Și atunci cînd Duhul l-a părăsit, ce i s-a întîmplat? Noi îl găsim sus pe munte după ce Duhul l-a părăsit, rugîndu-se lui Dumnezeu să-i ia viața. Și, voi vedeți, aceasta este inspirație. Și cînd aceste lucruri se întîmplă, aceasta—aceasta vă face ceva vouă.

Apoi eu îmi amintesc venind înainte în sus. Am ajuns să fiu un om tînăr. (Mă voi grăbi să o sfîrșesc în următorul interval mic.) Cînd am ajuns să fiu un om tînăr eu aveam idei ca toți oamenii tineri. Eu. . . mergînd la școală, eu am găsit pe acele fetițe. Voi știți, eu eram foarte rușinos, voi știți. Iar eu—eu în sfîrșit mi-am luat o prietenă micuță. Și ca toți băiețașii, cam în vîrstă de cincisprezece ani, eu presupun. Și—și astfel, oh, ea era drăguță. Doamne, ea avea ochii ca o porumbiță, și ea avea dinții ca perlele, și un gît ca o lebădă, și ea—ea era într-adevăr drăguță.

Iar un alt băiețaș, el. . . noi eram ortaci, astfel el a luat vechiul model T Ford al tatălui său, și noi am avut o întîlnire cu fetele noastre. Iar noi urma să le luăm afară, cu mașina. Noi aveam benzină suficientă, să cumpărăm două galoane [un galon este egal cu trei litri și jumătate—Trans.]. Noi trebuia să ridicăm roata din spate sus să o pornim. Eu nu știu dacă voi vă amintiți vreodată aceasta sau nu, voi știți, să o pornești. Dar noi—noi mergeam înainte destul de bine.

Și astfel eu aveam cîteva monede de cinci cenți în buzunarul meu, și ne-am oprit la un local mic și am luat. . . Tu puteai lua un sandwich cu șuncă de cinci cenți. Și astfel, oh, eu eram bogat, eu puteam cumpăra patru din ele! Vedeți? Și după aceea noi am mîncat sandwichiurile și am băut coke-urile. Eu am pornit să duc sticlele înapoi. Și spre surpriza mea, cînd am ieșit afară, (femeile doar au început să cadă din har la acea vreme, sau din feminitate) porumbița mea fuma o țigară.

Păi, eu întotdeauna mi-am avut părerea despre o femeie care ar fuma o țigară, și eu nu mi-am schimbat-o nici un pic de atunci înainte. Asta-i adevărat. Acesta este cel mai josnic lucru pe care ea îl poate face. Și asta-i exact adevărat. Și mă—mă gîndeam că eu. . . Acum, compania de țigări ar putea să vină după mine pentru asta, dar, eu vă spun, acesta este doar un truc al Diavolului. Acesta este cel mai mare ucigaș și sabotaj pe care îl are această națiune. Eu prefer mai degrabă ca băiatul meu să fie un bețivan decît să fie un fumător de țigări. Acesta

este adevărul. Eu mai degrabă mi-aș vedea soția întinsă pe dușumea, beată, decît să o văd pe ea cu o țigară. Aceasta este cum. . .

Acum, acest Duh al lui Dumnezeu care este cu mine, dacă Acela este Duhul lui Dumnezeu (așa cum voi ați putea să vă îndoiiți), voi fumînd țigări aveți o slabă șansă cînd voi ajungeți acolo, pentru că aceea doar. . . fiecare dată. Voi observați aceasta pe platformă, cum condamnă El aceasta. Acesta este un lucru oribil. Stați departe de acesta. Doamnă, dacă tu ai fost vinovată de asta, te rog, în Numele lui Cristos, stai la o parte de asta! Acesta te zdrobește. Acesta te va omorî. Acesta va. . . Acesta este un—acesta este un cancer încărcat plin în mașini.

Doctorii încearcă să vă avertizeze. Și atunci cum pot ei să vă vîndă lucrul acela! Dacă voi mergeți jos la drogherie și ziceți, “Cumpăr. . . eu vreau să cumpăr cancer în valoare de cincizeci de cenți.” Păi, ei ar veni și i-ar închide. Dar cînd voi cumpărați țigări în valoare de cincizeci de cenți, voi cumpărați același lucru. Doctorii spun așa. Oh, națiunea nebună după bani. Aceasta este destul de rău. Aceasta este un ucigaș. Aceasta a fost dovedit.

Păi, cînd am văzut pe acea fetiță drăguță doar făcînd pe deșteapta, cu această țigară în mîna ei, aceea parcă m-a omorît, deoarece eu într-adevăr mă gîndeam că am iubit-o. Și mă gîndeam, “Păi. . .”

Acum, eu sînt numit un “urîtor de femei,” voi știți asta, deoarece eu sînt întotdeauna cumva împotriva femeilor, dar nu împotriva voastră Surorilor. Eu sînt doar împotriva felului în care femeile moderne acționează. Asta-i adevărat. Femeile bune ar trebui să fie grupate împreună.

Dar eu îmi pot aminti cînd distilăria tatălui meu funcționa sus acolo, eu trebuia să fiu acolo cu apă și alte lucruri, am văzut doamne tinere care nu erau în vîrstă peste șaptesprezece, optsprezece ani, sus acolo cu bărbați la vîrsta mea de acum, bete. Și ei trebuiau să le trezească și să le dea cafea neagră, să meargă acasă să gătească cina la bărbații lor. Sau, ceva de felul acesta, am zis, “Eu. . .” Asta era remarca mea atunci, “Ele nu merită un glonț bun și curat cu care să le omori.” Asta-i adevărat. Și am urît femeile. Asta-i adevărat. Iar eu trebuie doar să fiu atent la fiecare mișcare acum, să mă feresc de a mă gîndi încă la același lucru.

Astfel, acum însă, o femeie bună este o nestemată în coroana unui bărbat. Ea ar trebui să fie onorată. Ea. . . Mama

mea este o femeie, soția mea este, iar ele sînt drăgălașe. Și eu am mii de Surori Creștine pe care eu le respect extrem. Dar dacă—dacă ele pot respecta ceea ce Dumnezeu le-a făcut pe ele, o maternă și o adevărată regină, asta este în ordine. Ea este unul dintre cele mai bune lucruri pe care Dumnezeu l-a putut da unui om, era o soție. Afară de mîntuire, o soție este cel mai bun lucru dacă ea este o soție bună. Dar dacă ea nu este, Solomon a zis, “O femeie bună este o nestemată în coroana unui om, dar o—una ordinară sau una care nu-i bună este apă în sîngele lui.” Și asta-i adevărat, acesta este cel mai rău lucru care se poate întîmpla. Astfel o femeie bună. . . Dacă tu ai o soție bună, frate, se cuvine ca tu să o respecti în modul cel mai înalt. Asta-i adevărat, tu trebuie să faci asta. O femeie adevărată! Și, copii, dacă voi aveți o mamă adevărată care stă acasă și încearcă să vă îngrijească, ținînd hainele voastre curate, vă trimite la școală, vă învață despre Isus, voi trebuie să onorați pe acea dulce mamă bătrînă cu tot ceea ce este în voi. Voi trebuie să respectați acea femeie, da, domnule, deoarece ea este o mamă adevărată.

Ei vorbesc despre analfabetismul din munții din Kentucky. Voi vedeți aceasta în acest lucru de ciine peticit de aici. Unele din acele mămici bătrîne de acolo ar putea veni aici la Hollywood și să vă învețe pe voi mamele moderne cum să vă creșteți copiii voștri. Voi lăsați copila ei să vină înăuntru într-o seară cu părul tot stricat, și buze. . . rujuri, (cum numiți voi asta?) lucrul de machiaj pe care ele îl pun pe fețele lor, și rochia ei strînsă toată pe o parte, și era afară toată noaptea, beată, frate, ea ar lua una din acele ramuri jos din vîrful celui pom de hickory și ea nu s-ar mai duce afară niciodată. Eu vă spun, ea ar. . . Și dacă voi aveți puțin mai mult din asta, voi ați avea un Hollywood mai bun pe aici, și o națiune mai bună. Asta-i corect. Aceasta este adevărat. “Doar încearcă să fie modernă,” aceea—aceea este una din șmecheriile Diavolului.

Acum, această fetiță, cînd m-am uitat la ea, inima mea a sîngerat. Și mă gîndeam, “Sărmana copilă micuță.”

Și ea a zis, “Oh, tu vrei o țigară, Billy?”

Am zis, “Nu, madam.” Am zis, “Eu nu fumez.”

Ea a zis, “Acum, tu ai spus că tu nu dansezi.” Ei voiau să mergem la un dans și eu nu am vrut să o fac. Astfel ei au zis că acolo era un dans jos acolo, ceea ce ei au numit Sycamore Garden.

Și am zis, “Nu, eu nu dansez.”

Ea a zis, “Acum, tu nu dansezi, tu nu fumezi, tu nu bei. Cum ai tu vreo distracție?”

Am zis, “Păi, îmi place să pescuiesc și îmi place să vînez.” Asta nu a interesat-o pe ea.

Astfel ea a spus, “Ia această țigară.”

Și am spus, “Nu, madam, îți mulțumesc. Eu nu fumez.”

Și eu stăteam pe aripă. Ei aveau o treaptă pe vechile Forduri, vă amintiți, și eu stăteam pe acea aripă, șezînd pe scaunul din spate, ea și eu. Și ea a zis, “Vrei să spui că tu nu fumezi o țigară?” A zis, “Iar noi fetele avem mai mult nerv decît ai tu.”

Și am zis, “Nu, madam, eu nu cred că eu vreau să fac aceasta.”

Ea a zis, “Păi, tu sissy mare!” [Poreclă către unul cu apucături de fetiță—Trans.] Oh, Doamne! Eu vroiam să fiu marele Bill rău, astfel eu—eu sigur că nu am vrut nimic sissy. Vedeți, eu vroiam să fiu un luptător de premiu, aceea era ideea mea de viață. Astfel eu am zis. . . “Sissy! Sissy!”

Eu nu puteam suporta asta, așa că am zis, “Dă-mi-o mie!” Cu mîna mea întinsă, am spus, “Eu îi voi arăta ei dacă eu sînt un sissy sau nu.” Am luat țigara aceea afară și am început să aprind chibritul. Acum, eu știu că voi sînteți. . . Acum, eu nu sînt răspunzător pentru ceea ce voi gîndiți, eu sînt doar răspunzător pentru a spune adevărul. Cînd am început să aprind acea țigară, tot așa de mult hotărît să o fumez cum sînt eu să ridic această Biblie, înțelegeți, am auzit ceva mergînd, “Whooooosssh!” Am încercat din nou, eu nu am putut să o duc la gura mea. Și am început să plîng, am aruncat lucrul acela jos. Ei au început să rîdă de mine. Și am mers acasă, am mers sus prin cîmpie, m-am așezat jos acolo afară, plîngînd. Și—și aceasta era o viață teribilă.

Îmi amintesc că într-o zi Tata se ducea jos la rîu cu băieții. Fratele meu și cu mine, noi trebuia să luăm o barcă și să mergem sus și-n jos pe rîu, să căutăm sticle să pună în ele whiskey. Noi primeam un nickel [cinci cenți—Trans.] pentru o duzină de ele, să le culegem de-a lungul rîului. Iar Tata era cu mine, iar el avea una din acele late micuțe. . . Eu cred că ele erau sticle cam de o jumătate de pint. [Aproximativ o jumătate de litru—Trans.] Și acolo era un pom doborît jos, și Tata. . .

Și acest om era cu el, D-ul Dornbush. Eu aveam a lui... El avea o barcă frumoasă, și eu vroiam să caut favoare cu el deoarece eu vroiam să folosesc acea barcă. Ea avea o vîslă bună iar a mea nu avea vîslă deloc. Noi aveam doar scînduri vechi cu care să vîslim. Și dacă el m-ar lăsa să folosesc acea barcă... Așa că, el făcea sudură și el a făcut distilările pentru Tata. Astfel el... Ei și-au aruncat piciorul peste acel pom, iar Tata a ajuns în buzunarul lui din spate și a tras afară o sticluță lată de whiskey, i-a dat-o lui și el a luat o înghițitură, i-a dat-o înapoi la Tata și el a luat o înghițitură, și el a așezat-o jos pe un puiet ieșit afară pe marginea pomului. Și D-ul Dornbush a luat-o sus, și a zis, "Uite aici, Billy."

Am zis, "Mulțumesc, eu nu beau."

El a zis, "Un Branham, și nu bea?" Fiecare au murit încălțați în cizme, aproape. Și el a zis, "Un Branham, și nu bea?"

Am zis, "Nu, domnule."

"Nu," a zis Tata, "Eu am crescut un sissy."

Tăticul meu să mă cheme un sissy! Am zis, "Dă-mi sticla aceea!" Și eu am tras acel dop afară din vîrfurile acesteia, hotărît să o beau, și cînd am început să o întorc în sus, "Whoooooossh!" Eu am dat sticla înapoi și am fugit în jos prin cîmp cît de tare am putut, plîngînd. Ceva nu mă lăsa să fac aceasta. Înțelegeți? Eu nu puteam spune că eu eram ceva bun (eu eram hotărît să o fac), dar acesta era Dumnezeu, harul, harul minunat care m-a ținut să nu fac acele lucruri. Eu vroiam să le fac, eu însumi, dar El doar nu mă lăsa să o fac.

Mai tîrziu eu am găsit o fată cînd eu eram cam în vîrstă de douăzeci și doi de ani, ea era o drăgălașă. Ea era o fată care mergea la biserică, Lutherană Germană. Numele ei era Brumbach, B-r-u-m-b-a-c-h, vine de la numele de Brumbaugh. Iar ea era o fată frumoasă. Ea nu fuma sau bea, sau—sau ea nu dansa sau ceva, o fată plăcută. Eu am mers cu ea pentru puțină vreme, și eu aveam atunci cam douăzeci și doi. Eu am cîștigat destui bani pînă mi-am cumpărat un Ford vechi, și eu... noi mergeam afară la întîlniri împreună. Și astfel, în acel timp, nu exista nici o biserică Lutherană aproape, ei s-au mutat de la Howard Park sus acolo.

Și astfel acolo era un lucrător, acela care m-a ordonat pe mine în biserica Misionară Baptistă, Doctor Roy Davis. Sora

Upshaw . . . tocmai acela care a trimis pe Fratele Upshaw acolo la mine, sau a vorbit cu el despre mine, Doctor Roy Davis. Și astfel el predica, și a avut Prima biserică Baptistă, sau— . . . Eu nu cred că aceasta era Prima biserică Baptistă, sau, aceasta era Mision- . . . numită biserică Misionară Baptistă din Jeffersonville. Și el predica la acel loc în timpul acela, iar noi mergeam la biserică seara, astfel . . . iar noi veneam înapoi. Iar eu niciodată nu am aderat la biserică, dar mie îmi plăcea doar să mă duc cu ea. Deoarece gândul principal era “să merg cu ea,” eu aș putea tot atât de bine să fiu cinstit.

Astfel atunci mergînd cu ea, și într-o zi eu . . . Ea ieșea dintr-o familie plăcută. Și am început să mă gîndesc, “Voi știți, voi știți, eu nu se cuvenea să iau timpul acelei fete. Aceasta nu este—aceasta nu este corect, deoarece ea este o fată plăcută, iar eu sînt sărac și—și eu . . .” Tatăl meu s-a deteriorat în sănătate, iar eu—eu . . . Nu exista nici o cale ca eu să cîștig existența pentru o fată ca aceasta, care a fost obișnuită cu o casă frumoasă și covoare pe dușumea.

Îmi amintesc de primul covor pe care l-am văzut vreodată, eu nu știam ce era acesta. Eu am pășit în jur pe margine. Mă gîndeam că acesta era cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată în viața mea. “Cum ar pune ei ceva de felul acesta pe dușumea?” Acesta era primul covor pe care l-am văzut vreodată. El era—el era unul din aceste . . . Eu cred că acesta este numit “covor rogojină.” Eu s-ar putea să am asta greșit. Ca un fel de “împletitură” sau ceva care este împletit împreună, și întins pe dușumea. Verde și roșu frumos, și rînduri mari lucrate în mijlocul lui, voi știți. Acesta era un lucru frumos.

Și astfel îmi amintesc că eu—eu m-am hotărît că eu sau trebuie să-i cer să se căsătorească cu mine, sau eu trebuie să mă dau la o parte și să las vreun om bun să se căsătorească cu ea, cineva care ar fi bun cu ea, ar putea să-i cîștige o existență și ar putea să fie bun cu ea. Eu puteam să fiu bun cu ea, dar eu—eu—eu făceam numai douăzeci de cenți pe oră. Astfel eu nu puteam să fac prea mult dintr-o existență pentru ea. Și eu . . . Cu toată familia de care noi trebuia să avem grijă, iar Tata s-a șubrezit în sănătate, iar eu trebuia să am grijă de ei toți, astfel eu o duceam destul de greu.

Astfel mă gîndeam, “Păi, singurul lucru ca eu să-l fac este să-i spun ei că eu—eu—(ea)—eu—eu nu o să mă întorc, deoarece mă gîndeam prea mult la ea ca să-i distrug viața și să o las să

se încurce cu mine.” Iar apoi mă gîndeam, “Dacă cineva ar putea să ajungă la ea și să se căsătorească cu ea, face un cămin drăgălaș. Și poate dacă eu nu o puteam avea pe ea, eu puteam—eu puteam ști că ea era fericită.”

Și astfel mă gîndeam, “Dar eu—eu doar—eu doar nu pot să renunț la ea!” Și eu—eu eram într-o stare îngrozitoare. Și zi după zi mă gîndeam la aceasta. Astfel eu eram prea sfios să-i cer să se căsătorească cu mine. Fiecare seară eu îmi făceam hotărîrea, “Eu am să o cer pe ea.” Și, cînd eu, uh, ce este aceea, fluturi, sau ceva care voi obțineți în...? Voi toți fraților de acolo probabil că ați avut aceeași experiență cu asta. Și o simțire foarte ciudată, fața mi se înfierbînta. Eu—eu nu știam. Eu nu o puteam cere pe ea.

Astfel eu presupun că voi vă întrebați cum m-am căsătorit eu vreodată. Voi știți ce? Eu i-am scris o scrisoare și am întrebat-o. Și astfel ea...Acum, aceasta nu era “dragă Domnișoară,” aceasta era puțin mai mult (voi știți) pe partea iubirii decît atît. Aceasta nu era numai o—o înțelegere, aceasta era...Eu—eu am scris-o cît am putut de bine.

Iar mie îmi era puțin teamă de mama ei. Mama ei era...ea era cam dură. Și, dar tatăl ei era un bătrîn Olandez blind, doar un om bătrîn bun. El era un organizator al fraternității și a oamenilor de tren la calea ferată, ciștigînd cam cinci sute de dolari pe lună în acele vremuri. Iar eu făcînd douăzeci de cenți pe oră, să mă căsătoresc cu fiica lui. Uh! Eu știam că asta nu va merge niciodată. Iar mama ei era foarte...Acum, ea era o doamnă plăcută. Iar ea—ea era cumva dintr-una din aceste înalte societăți, voi știți, și precisă cumva, voi știți, și astfel ea nu avea mult folos de mine oricum. Eu eram doar un vechi și simplu băiat de țară dafin, și ea se gîndea că Hope se cuvinea să meargă cu un băiat de clasă puțin mai bună, și eu—eu—eu mă gîndesc că ea avea dreptate. Și astfel...Însă eu—eu nu mă gîndeam atunci.

Astfel mă gîndeam, “Păi, acum, eu nu știu cum. Eu—eu nu-l pot întreba pe tătîcul ei, iar eu—eu sînt sigur că nu o voi întreba pe mama ei. Și astfel eu am ajuns să o întreb pe ea întîi.” Astfel eu am scris o scrisoare. Și în acea dimineață pe drum spre lucru, eu am pus-o în cutia poștală. Poșta...Noi mergeam la biserică Miercuri seara, și aceea era Luni dimineața. Am încercat Duminică toată ziua să-i spun ei că eu vroiam să mă căsătoresc, iar eu nu puteam să-mi fac destul curaj.

Astfel atunci eu am pus-o în cutia poștală. Și la lucru în ziua aceea s-a întâmplat să mă gîndesc, “Ce dacă mama ei apucă acea scrisoare?” Oh, Doamne! Atunci eu știam că eram ruinat dacă—dacă ea ar fi apucat vreodată aceasta, deoarece ei nu-i păsa prea mult de mine. Păi, pe mine mă treceau sudorile.

Și în acea Miercuri seara cînd am venit, oh, Doamne, mă gîndeam, “Cum am să merg eu sus acolo? Dacă mama ei a apucat acea scrisoare ea într-adevăr mă va prelucra, așa că eu sper că ea a primit-o.” Eu am adresat-o către “Hope.” Acela era numele ei, Hope. Și astfel am zis, “Eu voi scrie doar aici către Hope.” Și astfel... Și mă gîndeam că poate ea s-ar fi putut să nu o fi apucat.

Așa că eu am știut că este mai bine să nu mă opresc afară și să claxonez ca ea să vină afară. Oh, Doamne! Și orice băiat care nu are destul curaj să păsească sus la casă și să bată la ușă și să întrebe de fată, nu are nici o treabă să fie cu ea afară oricum. Asta este exact adevărat. Asta este așa protestesc. Asta este ieftin.

Și astfel am oprit vechiul meu Ford, voi știți, și eu îl aveam tot lustruit. Și astfel eu am mers sus și am bătut la ușă. Milă, mama ei a venit la ușă! Eu nu puteam cu greu să-mi prind respirația, am zis, “Ce—ce—ce mai faceți, D-na Brumbach?” Da.

Ea a zis, “Ce mai faci, William.”

Mă gîndeam, “Uh—oh, ‘William’!”

Și—și ea a zis, “Vrei să vii înăuntru?”

Am zis, “Vă mulțumesc.” Am pășit înăuntru în ușă. Am zis, “Este Hope aproape gata?”

Și tocmai atunci aici vine Hope sărind prin casă, doar o fată în jur de șaisprezece. Și ea a zis, “Bună, Billy!”

Și am zis, “Bună, Hope.” Și am zis, “Tu ești gata pentru biserică?”

Ea a zis, “Doar într-un minut.”

Mă gîndeam, “Oh, Doamne! Ea nu a primit-o. Ea nu a primit-o. Bine, bine, bine. Nici Hope nu a primit-o, așa că eu voi fi în regulă, pentru că ea mi-ar fi menționat aceasta mie.” Așa că m-am simțit destul de bine.

Și atunci cînd am ieșit din biserică, s-a întâmplat să mă gîndesc, “Ce dacă ea a primit-o?” Înțelegeți? Iar eu nu puteam auzi ce spunea Doctor Davis. Eu m-am uitat acolo la ea, și mă

gîndeam, “Dacă ea poate doar o reține, și ea într-adevăr o să mă ia la rost cînd voi ieși de aici, pentru că i-am cerut ei asta.” Iar eu nu puteam auzi ce spunea Fratele Davis. Și—și eu mă uitam acolo la ea, și mă gîndeam, “Doamne, eu nu vreau să renunț la ea, dar . . . Iar eu—eu . . . explicația este sigur că vine.”

Astfel după biserică noi am început să mergem în jos pe stradă împreună, mergînd acasă, și—și astfel noi am mers la vechiul Ford. Și astfel pe tot parcursul luna strălucește luminos, voi știți, eu m-am uitat acolo și ea era frumoasă. Băiete, eu mă uitam la ea, și mă gîndeam, “Doamne, cum mi-ar place să o am pe ea, dar presupun că eu nu pot.”

Și astfel eu am pășit puțin mai departe, știți voi, și m-am uitat la ea din nou. Am zis, “Cum—cum te simți în seara aceasta?”

Ea a zis, “Oh, eu sînt bine.”

Și noi am oprit vechiul Ford jos și am început să ieșim afară, știți voi, roata pe margine, am mers după colț și să mergem sus la casa ei. Iar eu am mers sus la ușă cu ea. Mă gîndeam, “Tu știi, ea probabil că nu a primit scrisoarea, așa că eu pot tot atît de bine să uit de ea. Eu voi avea o altă săptămîină de har oricum.” Așa că am ajuns să mă simt destul de bine.

Ea a zis, “Billy?”

Am zis, “Da.”

Ea a zis, “Am primit scrisoarea ta.” Oh, Doamne!

Am zis, “Ai primit-o?”

Ea a zis, “Uh-huh.” Păi, ea a continuat doar să meargă înainte, și nu a spus nici un cuvînt.

Mă gîndeam, “Femeie, spune-mi ceva. Alungă-mă sau spune-mi ce gîndești tu despre asta.” Și am zis, “Tu ai—tu ai citit-o?”

Ea a zis, “Uh-huh.”

Doamne, voi știți cum o femeie vă poate ține în suspensie. Oh, eu—eu nu am vrut să însemne asta în acel fel, voi vedeți. Înțelegeți? Dar, oricum, voi știți, mă—mă gîndeam, “De ce nu spui tu ceva?” Vedeți, și am continuat să merg înainte. Am zis, “Tu ai citit-o toată?”

Și ea . . . [Porțiune goală pe bandă—Ed.] “Uh-huh.”

Astfel noi eram aproape la ușă, și mă gîndeam, “Băiete, nu mă duce pe verandă, deoarece eu aș putea să nu fiu în stare să-î întrec la fugă, așa că tu spune-mi acum.” Și astfel eu am continuat să aștept.

Și ea a zis, “Billy, mie mi-ar place să fac asta.” Ea a zis, “Eu te iubesc.” Dumnezeu să-i binecuvinteze sufletul acum, ea este în Slavă. Ea a zis, “Eu te iubesc.” A zis, “Eu cred că noi se cuvine să spunem la părintele nostru, la părinți despre aceasta. Tu nu crezi așa?”

Și am zis, “Iubito, ascultă, hai să începem asta cu o propunere de jumi-juma.” Am zis, “Eu îi voi spune la tătîcul tău dacă tu îi vei spune la mama ta.” A pune partea cea mai rea peste ea, de la început.

Ea a zis, “În regulă, dacă tu îi spui la Tătîcu întîi.”

Am zis, “În regulă, eu îi voi spune Duminică seara.”

Și astfel Duminică seara a venit, eu am adus-o acasă de la biserică și eu. . . Ea a continuat să se uite la mine. Și m-am uitat, și era nouă treizeci, era timpul ca eu să o iau din loc. Astfel Charlie ședea la biroul lui, bătînd la mașină. Iar D-na Brumbach șezînd acolo în colț, făcînd un fel de croșetare, voi știți, sau acele ochiulețe pe care le puneți peste lucruri, voi știți. Eu nu știu cum numiți voi aceasta. Și astfel ea făcea ceva din acel fel de lucru. Iar Hope a continuat să se uite la mine, și ea se încrunta la mine, știți voi, făcînd semn înspre tătîcul ei. Iar eu. . . Oh, Doamne! Mă gîndeam, “Ce dacă el zice, ‘Nu?’” Așa că am pornit-o afară spre ușă, am zis, “Păi, eu cred că mai bine plec.”

Și am pășit la ușă, și—și ea a pornit acolo la ușă cu mine. Ea întotdeauna venea la ușă și-mi spunea “noapte bună.” Astfel am pornit-o la ușă, și ea a zis, “Tu nu ai să-i spui lui?”

Și am zis, “Huh!” Am zis, “Eu sigur că am să încerc, dar eu—eu—eu nu știu cum am să fac aceasta.”

Și ea a zis, “Eu mă voi duce înapoi iar tu cheamă-l afară.” Astfel ea a mers înapoi și m-a lăsat stînd acolo.

Și am zis, “Charlie.”

El s-a întors roata și a zis, “Da, Bill?”

Am zis, “Aș putea să vorbesc cu dumneata doar un minut?”

El a zis, “Sigur.” El s-a întors roata de la biroul lui. D-na Brumbach s-a uitat la el, s-a uitat dincolo la Hope, și s-a uitat la mine.

Și am zis, “Ai vrea să vii afară pe verandă?”

Și el a zis, “Da, eu voi veni afară.” Astfel el a pășit afară pe verandă.

Am zis, “Desigur că este o seară frumoasă, nu-i așa?”

Și el a zis, “Da, aceasta este.”

Am zis, “Desigur că a fost cald.”

“Cu certitudine era,” el s-a uitat la mine.

Am zis, “Eu am lucrat așa de greu,” am zis, “dumneata știi, chiar și mîinile mele fac bătăături.”

El a zis, “Tu o poți avea, Bill.” Oh, Doamne! “Tu o poți avea.”

Mă gîndeam, “Oh, asta este mai bine.” Am zis, “Dumneata într-adevăr o spui serios, Charlie?” El a zis. . . Eu am zis, “Charlie, uite, eu știu că ea este fiica dumitale, iar dumneata ai bani.”

Iar el s-a întins și m-a apucat de mîină. El a zis, “Bill, ascultă, banii nu sînt toate lucrurile care sînt în viața umană.” El a zis. . .

Am zis, “Charlie, eu—eu cîștig numai douăzeci de cenți pe oră, dar eu o iubesc pe ea și ea mă iubește pe mine. Și eu îți promit, Charlie, că eu voi lucra pînă cînd aceste. . . bătăăturile se tocesc jos de pe mîinile mele, ca să-i cîștig ei existența. Eu voi fi tot atît de devotat față de ea cît aș putea eu să fiu.”

El a zis, “Eu cred asta, Bill.” El a zis, “Ascultă, Bill, eu vreau să-ți spun.” A zis, “Tu știi, fericirea, nu este întru totul nevoie de bani să fii fericit.” A zis, “Doar fii bun cu ea. Și eu știu că tu vei fi.”

Am zis, “Îți mulțumesc, Charlie. Eu sigur voi face asta.”

Apoi era timpul ei să spună la Mama. Eu nu știu cum a scăpat ea, dar noi ne-am căsătorit.

Astfel, cînd noi ne-am căsătorit, noi nu am avut nimic, nimic să mergem să întreținem o casă. Eu cred că noi aveam doi sau trei dolari. Astfel noi am închiriat o casă, și aceasta ne-a costat patru dolari pe lună. Aceasta era una mică, un loc vechi cu două camere. Iar cineva ne-a dat un pat pliant vechi. Mă întreb dacă cineva a văzut vreodată un pat pliant vechi? Iar ei ne-au dat nouă asta. Iar eu am mers jos la Sears și Roebucks și am luat o măsuță cu patru scaune, și aceasta—aceasta nu era vopsită, voi știți, iar noi am luat aceea la timp. Și astfel atunci eu am mers dincolo la D-ul Weber, un comerciant de vechituri,

și am cumpărat o sobă de gătit. Eu am plătit șaptezeci și cinci de cenți pentru ea, și un dolar și ceva pentru grătarele care să meargă în aceasta. Noi ne-am așezat gospodăria. Eu îmi amintesc luînd și pictînd un trifoi pe scaune, cînd le-am vopsit. Și, oh, noi eram fericiți, totuși. Noi ne-am avut unul pe altul, așa că asta era tot ce trebuia. Și Dumnezeu, prin mila Lui și bunătatea Lui, noi eram cel mai fericit cuplu micuț care putea fi pe pămînt.

Eu am aflat asta, că fericirea nu constă din cît de multe bunuri ale lumii posezi tu, ci cît de mulțumit ești tu cu partea care îți este împărțită ție.

Și, după o vreme, Dumnezeu a coborît și a binecuvîntat micuțul nostru cămin, noi aveam un băiețaș. Numele lui era Billy Paul, este în serviciu chiar acum aici. Și puțin mai tîrziu de atunci, cam unsprezece luni, El ne-a binecuvîntat din nou cu o fetiță numită Sharon Rose, luată din cuvîntul din “Trandafirul din Șaron.” [În Engleză “The Rose of Sharon”—Trans.]

Și îmi amintesc într-o zi că eu mi-am economisit banii și eu urma să iau o mică vacanță, mergînd sus la un loc, Paw Paw Lake, să pescuiesc. Și pe drumul meu înapoi . . .

Și în decursul acestui timp . . . Eu îmi las afară convertirea mea. Eu eram convertit. Și am fost ordinar de către Doctor Roy Davis, în biserica Misionară Baptistă, și am devenit un predicator și am Tabernacolul în care eu predic acum în Jeffersonville. Și eu păstoream micuța biserică. Iar eu . . .

Fără bani, eu am păstorit biserica șaptesprezece ani și niciodată nu am luat un bănuț. Eu nu am crezut în a lua . . . Acolo nici măcar nu era o farfurie de oferte în aceasta. Și ce zeciuieli am avut de la lucru, și așa mai departe, aveam o cutie mică în spatele clădirii, zicea, un afiș mic pe ea, “Într-atît cum voi ați făcut la cei mai neînsemnați din acești micuți ai Mei, voi Mie mi le-ați făcut.” Și atunci așa este cum s-a plătit pentru biserică. Noi am avut un împrumut de zece ani să o plătim, și a fost plătită în mai puțin de doi ani. Și eu niciodată nu am luat o ofertă de nici un fel.

Și apoi am avut, oh, cîțiva dolari pe care eu i-am economisit pentru concediul meu. Ea a lucrat, deasemeni, la Fine’s Shirt Factory. O drăgălașă și scumpă fată. Iar mormîntul ei este probabil cu zăpadă astăzi, dar ea încă este în inima mea. Și îmi amintesc cînd ea a lucrat așa de greu să mă ajute să am bani suficienți să merg sus la acest lac să pescuiesc.

Iar cînd eu veneam înapoi de la lac, am început să văd, venind în Mishawaka și South Bend, Indiana, iar eu am început să observ mașini care aveau afișe pe spate, și ziceau, "Numai Isus." Și mă gîndeam, "Asta sună ciudat, 'Numai Isus.'" Iar eu am început să observ acele afișe. Și aceasta era pe oriunde de la biciclete, Forduri, Cadilacuri, și cîte altele, "Numai Isus." Iar eu le-am urmărit pe unele din ele, și ele veneau la o biserică mare. Iar eu am aflat că ei erau Penticostali.

Eu am auzit de Penticostali, dar ei erau o grămadă de "holy-rollers care se întindeau pe dușumea și spumegau la gură," și fiecare lucru despre care îmi spuneau ei. Așa că eu nu vroiam să am nimic de a face cu aceasta.

Astfel eu i-am auzit pe toți agitîndu-se acolo înăuntru, și mă gîndeam, "Cred că eu doar voi intra înăuntru." Așa că mi-am oprit vechiul Ford și am pășit înăuntru, și tot cîntatul pe care voi l-ați auzit vreodată în viața voastră! Și am ajuns să aflu că acolo erau două biserici mari, una din ele numită o P.A. din J.C., și P.A. din W., mulți dintre voi oamenii v-ați putea reaminti acele vechi organi-. . . Eu cred că ele sînt unite, numite acum, și numite biserica Penticostală Unită. Păi, eu am ascultat la unii din învățătorii lor. Iar ei stăteau acolo, oh, ei învățau despre Isus și cît de măreț era El, și cît de măreț era fiecare lucru, și despre un "botez al Duhului Sfînt." Mă gîndeam, "Despre ce vorbesc ei?"

Și, după o vreme, cineva a sărit în sus și a început să vorbească în limbi. Păi, eu niciodată nu am auzit ceva de felul acesta în viața mea. Și aici vine ceva femeie sus de acolo alergînd tot atît de tare cît putea ea. Apoi ei cu toții s-au ridicat sus și au început să fugă. Și mă gîndeam, "Păi, frate, ei sigur că nu au maniere de biserică!" Țipînd și strigînd și agitîndu-se, mă gîndeam, "Ce grămadă este asta!" Dar, voi știți, ceva privitor la aceasta, cu cît am șezut mai mult acolo, mai bine mi-a plăcut aceasta. Acolo era ceva care părea a fi într-adevăr bun. Și am început să-i privesc. Și aceasta a mers înainte. Mă gîndeam, "Eu doar îi voi răbda pentru o vreme, pentru că eu voi. . . Eu sînt aproape de ușă. Dacă ceva începe doar pripit, eu voi fugi afară pe ușă. Eu știu unde îmi este parcată mașina, doar după colț."

Și am început să-i aud pe unii din acei predicatori, erau învățați și studenți. Păi, mă gîndeam, "Asta-i bine."

Astfel a venit timpul cinei, și a zis, “Fiecare să vină la cină.”

Dar mă gîndeam, “Așteaptă un minut. Eu am un dolar și șaptezeci și cinci de cenți să mă duc acasă, iar eu. . .” Asta era tot ce aveam eu pentru bani de benzină. Doar am luat aceasta să mă ducă acasă. Iar eu aveam vechiul meu Ford, acesta era un Ford vechi destul de bun. El nu era decăzut, el era doar ca acesta aici afară, doar uzat. Și el. . . Eu de fapt credeam că Fordul ar merge treizeci de mile pe oră, dar desigur că asta era cincisprezece *încolo* și cincisprezece *încoace*. Voi vedeți, pusă aceasta laolaltă, voi aveți treizeci. Și astfel acesta. . . Mă gîndeam, “Păi, în seara aceea eu cred că m-aș duce afară și după. . .” Eu stăteam pentru serviciul de seară.

Și, oh, el a zis, “Toți predicatorii, indiferent de denominațiune, să vină la platformă.” Păi, acolo eram cam două sute dintre noi sus acolo, eu am mers sus. Și astfel el a zis, “Acum, noi nu avem timp pentru voi toți să predicați.” El a zis, “Doar mergeți pe aici și ziceți cine sînteți și de unde sînteți voi.”

Păi, mi-a venit timpul meu, am zis, “William Branham, Baptist. Jeffersonville, Indiana.” Am mers pe acolo.

Eu am auzit pe toți dintre ei numindu-se pe ei, “Penticostal, Penticostal, Penticostal, P.A. din W., P.A.J.C., P.A.W, P. . .”

Am trecut pe acolo. Mă gîndeam, “Păi, eu presupun că eu sînt rățușca urită.” Așa că am șezut jos, am așteptat.

Și, în ziua aceea, ei aveau predicatori, buni tineri acolo, iar ei au predicat puternic. Și apoi ei au zis, “Acel care urmează să aducă mesajul în seara aceasta este. . .” Eu cred că ei l-au numit, “Bătrîn.” Iar predicatorii lor, în loc de “Reverend,” acesta era “Bătrîn.” Iar ei au adus pe un om bătrîn de culoare afară acolo, iar el avea una din aceste mantii de modă veche de predicator. Eu nu cred că voi ați văzut vreodată una. Coadă lungă de porumbel în spate, voi știți, cu un guler de catifea, iar el avea doar o ramă micuță albă de păr în jurul capului său. Sărmanul om bătrîn, el a venit afară în felul *acesta*, voi știți. Iar el stătea acolo și s-a întors înapoi. Și unde toți predicatorii predicau despre Isus și marea. . . ce măreț era El, și așa mai departe, acel om bătrîn și-a luat textul lui de acolo din Iov. “Unde erai tu cînd Eu am așezat temelii lumii, sau cînd stelele dimineții au cîntat împreună și Fiii lui Dumnezeu au strigat de bucurie!”

Și sârmanul om bătrîn, mă gîndeam, “De ce nu au pus ei pe careva din acei oameni tineri sus acolo să predice?” Mare. . . locul era plin și aglomerat. Și mă gîndeam, “De ce nu au făcut ei asta?”

Astfel atunci acest om bătrîn, în loc să predice ce se petrecea aici jos pe pămînt, el a început să predice ce se petrecea în Ceruri tot timpul. Păi, el L-a luat sus la început la începutul timpului, și L-a adus înapoi în a Doua Venire jos pe curcubeul orizontal. Păi, eu niciodată nu am auzit astfel de predicare în viața mea! Cam în acel timp Duhul l-a atins, el a sărit cam *atît* de înalt și și-a lovit călcîile împreună, și-a aruncat umerii înapoi și a mers pe vîrfuri pe acea platformă, zicînd, “Voi nu aveți loc suficient aici sus pentru mine să predic.” Iar el avea mai mult loc decît am eu aici.

Mă gîndeam, “Dacă Acesta îl va face pe un om bătrîn să acționeze așa, ce va face Acesta dacă El ajunge pe mine?” Mă—mă gîndeam, “Poate eu am nevoie de ceva din Acesta.” Păi, el a venit aici afară, mi-a fost așa de milă de sârmanul bătrîn. Dar, cînd el a plecat, mie mi-a fost milă de mine. Și m-am uitat la el cum se duce jos de acolo.

Am mers afară în seara aceea, și mă gîndeam, “Acum, dimineața următoare eu nu voi lăsa pe nimeni să știe unde, cine sînt eu.” Astfel am mers, și în noaptea aceea mi-am călcat pantalonii. Am luat. . . am mers afară în cîmpul de porumb să dorm, și am mers jos și am cumpărat ceva chifle vechi. Voi. . . Eu am cumpărat o grămadă întregă de ele pentru un nickel. Acolo era un hidrant jos acolo, mi-am luat ceva apă. Așa că eu știam că asta îmi va ține pentru o vreme, așa că mi-am luat ceva apă și am băut-o, și am mers și mi-am mîncat chiflele. Și am venit înapoi și mi-am luat o altă băutură de apă. Am mers afară în cîmpul de porumb, am luat cele două șezuturi și mi-am așezat pantalonii în dungi acolo, i-am călcat pe scaun.

Și, noaptea aceea, m-am rugat cam aproape toată noaptea. Am zis, “Doamne, ce este aceasta în care am intrat eu? Eu niciodată nu am văzut astfel de oameni religioși în viața mea.” Și am zis, “Ajută-mi să cunosc ce este toată aceasta.”

Iar dimineața următoare am ajuns jos acolo. Ne-a invitat pentru micul dejun. Desigur, eu nu aș fi venit să mănînc cu ei, deoarece eu nu aveam nimic să pun în ofertă. Și eu am mers doar înapoi. Iar dimineața următoare cînd am mers înăuntru, păi (am mîncat cîteva din chiflele mele), și am șezut jos. iar ei au ajuns la microfon. Iar eu niciodată nu am văzut un microfon înainte, iar

mie mi-a fost frică de lucrul acela. Astfel ei . . . Iar acesta avea o sfoară mică atîrnînd aici sus, și aceasta atîrnînd jos. Unul din acele microfoane coborîte, parcă. Și el a zis, “Seara trecută, pe platformă, era un tînăr predicator aici, un Baptist.”

Mă gîndeam, “Uh-oh, eu sînt bun pentru o lucrare acolo acum.”

Și el a zis, “El era cel mai tînăr predicator pe platformă. Numele lui era Branham. Știe cineva pe unde ar putea fi el? Spuneți-i să vină înaintea, noi vrem ca el să aducă mesajul de dimineață.”

Oh, Doamne! Eu aveam o mică cămașă-T pe mine, și pantaloni în dungi, voi știți. Iar noi Bapțiștii credem că tu trebuie să ai un costum pe tine, ca să ajungi în amvon, voi știți. Astfel . . . Și eu—eu doar stăteam foarte liniștit. Și în decursul timpului . . . Ei aveau aceasta sus în Nord atunci pentru că (convenția lor internațională) oamenii de culoare nu puteau să vină la aceasta dacă era în Sud. Ei îi aveau pe cei de culoare acolo, iar eu eram un Sudist, aveam apreteală în gulerul meu încă, voi vedeți, deși eu eram puțin mai bine decît altcineva. Și s-a întîmplat să fie în dimineața aceea, că așezat chiar jos lîngă mine era un—un om de culoare. Astfel am șezut și m-am uitat sus la el. Mă gîndeam, “Păi, el este un frate.”

Și el a zis, “Știe cineva pe unde este William Branham?” Eu m-am băgat jos în scaun în felul *acesta*. Astfel el a zis, a anunțat aceasta a doua oară, a zis, “Cineva pe afară” (el a tras acest microfon micuț înăuntru) “știe unde este William Branham? Spuneți-i că noi îl vrem pe el pe platformă pentru mesajul de dimineață. El este un predicator Baptist din Indiana de sud.”

Doar am șezut foarte liniștit și m-am lăsat în jos, voi știți. Nimeni nu m-a cunoscut, oricum. Acel băiat de culoare s-a uitat dincoace la mine, a zis, “Știți unde este el?”

Mă gîndeam. Eu—eu sau trebuia să mint sau să fac ceva. Astfel am zis, “Ține jos aici.”

El a zis, “Da, domnule?”

Am zis, “Eu vreau să vă spun ceva.” Am zis, “Eu—eu sînt acela.”

El a zis, “Păi, du-te sus acolo.”

Și am zis, “Nu, eu nu pot. Vedeți,” am zis, “Eu am pe mine acești pantalonași cu dungi și această cămașă-T.” Am zis, “Eu nu aș putea să merg acolo sus.”

El a zis, “La acei oameni nu le pasă cum te îmbraci. Mergi acolo sus.”

Am zis, “Nu, nu.” Am zis, “Stai liniștit, nu spune nimic acum.”

Și ei au venit înapoi la microfon un minut, au zis, “Știe careva pe unde este William Branham?”

El a zis, “Iată-l aici! Iată-l aici! Iată-l aici!” Oh, Doamne! Am urcat acolo sus cu acea micuță cămașă-T pe mine, voi știți. Și aici eu . . .

El a zis, “Veniți sus, D-le Branham, noi vrem ca dvs. să aduceți mesajul.” Oh, Doamne, înaintea tuturor acelor predicatori, uhm, toți acei oameni! Și am mers strecurându-mă sus, voi știți. Fața mea roșie, și urechile îmi ardeau. Și m-am strecurat sus, cu pantalonii în dungi și cămașă-T, predicator Baptist mergînd sus la microfon, niciodată nu am văzut unul înainte, vedeți voi.

Și am stat sus acolo, am zis, “Păi, eu—eu—eu nu știu despre aceasta.” Eu bijbiiam, foarte emoționat, voi știți. Și—și am ajuns aici pe la Luca 16, și mă gîndeam, “Păi, acum . . .” Și eu—eu am ajuns la subiectul, “Și el și-a ridicat ochii sus în iad, și a plîns.” Și am ajuns . . . Astfel am—am început să predic, voi știți, și am ajuns să predic și m-am simțit puțin mai bine. Și am zis, “Omul bogat era în iad, și el a plîns.” Acele trei cuvinte micuțe, cum am eu o mulțime de predici ca aceea, “Crezi Tu Asta,” și “Vorbește Către Stîncă,” voi m-ați auzit predicînd aceea. Și eu aveam, “Și atunci el a plîns.” Și am zis, “Nu există copii acolo, desigur că nu în iad. Apoi el a plîns.” Am zis, “Nu există flori acolo. Atunci el a plîns. Nu există Dumnezeu acolo. Atunci el a plîns. Nu există Cristos acolo. Atunci el a plîns.” Atunci eu am plîns. Ceva m-a apucat pe mine. Doamne! Oh, Doamne! După aceea, eu nu știu ce s-a întîmplat. Cînd eu mi-am revenit cumva, eu stăteam afară. Acei oameni au ajuns să țipe să strige și să plîngă, și eu, noi am avut un timp îngrozitor.

Cînd am venit afară acolo era un om care a pășit spre mine cu o pălărie mare de Texas, cizme mari, a pășit sus, și a zis, “Eu sînt Bătrînul *Cutare-și-cutare*.” Predicator, cizme de cowboy, cu haine de cowboy.

Mă gîndeam, “Păi, pantalonii mei în dungi nu sînt așa răi atunci.”

A zis, “Eu vreau să veniți jos în Texas și să-mi țineți o trezire.”

“Uh-huh, lăsați-mă să notez asta jos, domnule.” Și eu am notat asta jos în felul acesta.

Aici vine un om sus cu unul din acești, cu un fel de pantaloni de golf, unde ei obișnuiau să joace golf, voi știți, avea acei pantalonași de tunică. El a zis, “Eu sînt Bătrînul *Cutare-și-cutare* din Miami. Îmi place ca . . .”

Mă gîndeam, “Doamne, poate îmbrăcatul nu este atît de mult din asta.” M-am uitat la el, și mă gîndeam, “În regulă.”

Astfel am apucat aceste lucruri, și am mers acasă. Soția m-a întîmpinat, ea a zis, “Ce te face să arăți așa de fericit, Billy?”

Am zis, “Oh, eu am întîlnit crema recoltei. Doamne, aceasta este cea mai bună pe care tu ai văzut-o vreodată. La acei oameni nu le este rușine de religia lor.” Și, oh, i-am spus ei totul despre aceasta. Și am zis, “Și uite aici, scumpo, un șir întreg de invitații. Acei oameni!”

Ea a zis, “Ei nu sînt holy-rollers, sînt ei?”

Am zis, “Eu nu știu ce fel de rollers sînt ei, însă ei au ceva ceea ce eu am avut nevoie.” Înțelegeți? Am zis, “Acela—acela este un lucru de care eu sînt sigur.” Am zis, “Am văzut un om bătrîn, în vîrstă de nouăzeci de ani, devenind tînăr din nou.” Am zis, “Eu niciodată nu am auzit așa predicare în viața mea. Păi, eu niciodată nu am văzut un Baptist să predice în felul acesta.” Am zis, “Ei predică pînă cînd își pierd răsufierea, și-și îndoiaie genunchii pînă jos la dușumea, vin înapoi sus, își iau respirația. Tu îi poți auzi la două blocuri depărtare, încă predicînd.” Și am zis, “Eu—eu niciodată nu am auzit așa ceva în viața mea.” Și am zis, “Ei vorbesc într-o limbă necunoscută, iar celălalt spune despre ce vorbesc ei. Niciodată nu am auzit așa ceva în viața mea!” Am zis, “Vei merge tu cu mine?”

Ea a zis, “Iubitule, cînd eu m-am căsătorit cu tine, eu voi ține cu tine pînă cînd moartea ne va separa.” Ea a zis, “Eu voi merge.” Ea a zis, “Acum noi vom spune la ai noștri.”

Și am zis, “Păi, tu spui la mama ta și eu îi voi spune la mama mea.” Astfel noi . . . Eu am mers și i-am spus la Mama.

Mama a zis, “Păi, sigur, Billy. Orice te-a chemat Domnul să faci, du-te și fă.”

Și astfel D-na Brumbach a cerut ca eu să vin sus. Am mers sus. Ea a zis, “Ce este asta despre care tu vorbești?”

Și am zis, “Oh, D-nă Brumbach,” am zis, “însă voi toți niciodată nu ați văzut astfel de oameni.”

Ea a zis, “Liniștește-te! Liniștește-te!”

Am zis, “Da, madam.” Am zis, “Îmi pare rău.”

Și ea a zis, “Știi tu că aceia sînt o grămadă de holy-rollers?”

Am zis, “Nu, madam, eu nu am știut asta.” Am zis, “Ei—ei sigur sînt oameni minunați.”

Ea a zis, “Tochmai ideea! Crezi tu că tu vei tîrî pe fiica mea afară printre lucruri ca acestea!” A zis, “E ridicol! Acela nu este nimic decît gunoi pe care alte biserici l-au aruncat afară.” Ea a zis, “Într-adevăr! Tu nu o vei aduce pe fiica mea afară în felul acesta.”

Și am zis, “Dar, știți, D-nă Brumbach, jos în inima mea eu simt că Domnul vrea ca eu să mă duc cu acei oameni.”

Ea a zis, “Tu du-te înapoi la biserică ta pînă cînd ei vor fi în stare să-și permită un prezbiteriu pentru tine, și acționează ca un om care are ceva pricepere.” A zis, “Tu nu-mi vei lua pe fiica mea afară pe acolo.”

Am zis, “Da, madam.” M-am întors în jur și am pășit afară.

Și Hope a început să plîngă. Ea a venit afară, ea a zis, “Billy, indiferent de ceea ce Mama spune, eu voi sta cu tine.” Binecuvîntată-i fie inima!

Și am zis, “Oh, totul este în ordine, scumpo.”

Și doar am lăsat aceasta să se ducă. Ea nu ar fi lăsat pe fiica ei să meargă cu astfel de oameni deoarece “Aceasta nu era nimic decît gunoi.” Și astfel eu doar cumva am lăsat aceasta să se ducă. Aceasta era cea mai rea greșeală pe care am făcut-o vreodată în viața mea, una din cele mai rele.

Puțin mai tîrziu, cîțiva ani după aceea, au venit copiii. Și într-o zi noi eram. . . Acolo a venit sus o inundație, în 1937. Acolo a venit o inundație. Și a noastră. . . Eu eram în patrulă la acel timp și eu am încercat tot ce am putut să aduc pe oameni afară din inundație, casele dărîmîndu-se. Și propria mea soție s-a îmbolnăvit, și ea era foarte, foarte bolnavă cu pneumonie. Și ei au luat-o afară. . . Spitalul obișnuit era așa de plin că noi nu am putut s-o punem pe ea acolo, astfel noi am luat-o afară la—conducere unde ei aveau un loc acolo afară. Și astfel atunci ei m-au chemat înapoi afară. Eu întotdeauna am locuit pe rîu, și eram încă un barcagiu, astfel am încercat să iau pe oameni, să-i salvez de la inundație. Iar apoi eu am. . . un. . .

Ei m-au chemat, au zis, “Există o casă acolo pe Chestnut Street, ea este aproape gata să se ducă înăuntru. Acolo este o

mamă și o grămadă de copii înăuntru acolo,” au zis, “dacă tu crezi că barca ta, motorul tău poate să ajungă înăuntru la ei.” Am zis, “Păi, eu voi face tot ce pot.”

Și eu, despicaam acele valuri. Digul s-a rupt acolo, și, oh, Doamne, . . . doar spălînd orașul afară. Iar eu îmi dădeam toată vлага care am putut, și în sfîrșit jos dincolo de alei și prin toate locurile. Și am ajuns acolo aproape unde era vechiul zăgaz, apa turnîndu-se dincolo. Și am auzit pe cineva țipînd, și am văzut o mamă stînd afară pe verandă. Și acolo erau acele mari rotocoale mergînd dincolo în felul acesta. Păi, am mers înainte sus pe *aici* cît de departe am putut, și am atins rîul și am venit înapoi și am ajuns pe partea aceea. Eu mi-am oprit barca tocmai la timp ca să o leg în jurul stîlpului, al stîlpului ușii, stîlp, sau stîlpul de verandă. Și am alergat înăuntru și am apucat-o pe mamă și am dus-o pe ea acolo, și doi sau trei dintre copii. Și eu mi-am desfăcut barca și am dus-o pe ea la . . . înapoi. Am venit afară mult de tot în jos, și am dus-o pe ea acolo la mal, cam o milă și jumătate prin oraș, pînă am dus-o pe ea la mal. Și atunci cînd am ajuns acolo, ea a leșinat. Și ea a început . . . ea țipa, “Bebelașul meu! Bebelașul meu!”

Păi, eu mă gîndeam că ea vrea să spună că și-a uitat bebelașul în casă. Oh, Doamne! Eu am luat-o înapoi din nou în timp ce ei încercau să aibe grijă de ea. Și, am ajuns să aflu, că aceasta era . . . sau ea vroia să știe unde era bebelașul ei acolo. Acolo era un copilaș cam în vîrstă de trei ani, și mă gîndeam că ea vroia să spună că era un copil de țîță sau ceva.

Și astfel am luat-o înapoi și am ajuns acolo. Și cînd am luat barca aceea și am intrat înăuntru și nu am putut găsi nici un copil, iar veranda a cedat și casa s-a lăsat înăuntru. Și am fugit foarte repede și am apucat—bucata care plutea barca mea, am intrat în barcă, și am tras-o pe aceea și am slăbit-o.

Și ea m-a dus afară în curentul rîului principal atunci. Și aceasta era cam la unsprezece treizeci noaptea, și doar mijgura și ninge. Și am apucat sfoara de pornit și am încercat să trag barca, și ea nu pornea, și am încercat și ea nu pornea, și am încercat din nou. Ajungînd mai departe în acel curent, iar cascadele erau doar mai jos de mine. Și am încercat foarte tare, și mă gîndeam, “Oh, Doamne, aici—aici este sfîrșitul meu! Asta este!” Și eu am încercat foarte tare. Și am zis, “Doamne, mă rog să nu mă lași să mor de o moarte ca aceasta,” și eu trăgeam și eu trăgeam.

Și aceasta a venit înapoi la mine, “Cum îi cu acea grămadă de gunoi la care tu nu te-ai duce?” Vedeți? Uh-huh.

Eu mi-am pus mâna înapoi pe barcă, și am zis, “Dumnezeule, fii milostiv cu mine. Nu mă lăsa să-mi părăsesc soția și bebelășul în felul acesta, și pe ei acolo afară bolnavi! Te rog!” Și eu doar am continuat să trag în felul acesta, iar acesta nu pornea. Iar eu puteam să aud urletul jos acolo, deoarece eu. . . Doar câteva minute, și, oh, Doamne, asta ar fi tot. Și am zis, “Doamne, dacă Tu mă vei ierta, eu Îți promit că eu voi face orice.” Îngenunchez în acea barcă acolo iar lapovița mă lovea în față, am zis, “Eu voi face orice vrei Tu ca eu să fac.” Și am tras iarăși, și ea a pornit. Și eu i-am dat tot gazul care l-am putut, și în sfârșit am ajuns la mal.

Iar eu am mers înapoi să găsesc camionul, camionul de patrule. Și mă gîndeam despre. . . Acolo erau unii din ei care ziceau, “Spun, că conducerea doar a fost dusă de ape.” Soția mea și copilul acolo înăuntru, amîndoi copii.

Și am luat-o afară către conducere așa de tare cum am putut, iar apa stătea cam cincisprezece picioare [cinci metri—Trans.] adîncime peste tot prin ea. Și acolo era un maior, și am zis, “Maiorule, ce s-a întîmplat la spital?”

A zis, “Acum, nu fii îngrijorat. Tu ai avut pe cineva acolo?”

Și am zis, “Da, o—o soție bolnavă și doi bebelăși.”

El a zis, “Ei toți au ieșit afară.” A zis, “Ei sînt într-un vagon de marfă și ei sînt îndreptați înspre Charlestown.”

Am fugit, am intrat în barcă și. . . sau am intrat în mașină, și barca în spatele ei, și am alergat afară acolo la. . . Iar apoi pîrîurile au venit jos cam două și jumătate sau trei mile lățime. Și tot timpul nopții am încercat să. . . Unii din ei au zis, “Vagonul, vagonul de marfă, s-a spălat jos de pe linia afară acolo pe postament.”

Păi, m-am aflat părăsit afară pe o mică insulă, am stat acolo trei zile. Am avut timp din belșug să mă gîndesc despre Acea dacă era gunoi sau nu. Doar frămîntat, “Unde-i soția mea?”

În sfârșit cînd am găsit-o, în câteva zile după ce am ieșit afară și am trecut dincolo, ea era sus departe la Columbus, Indiana, în Baptist Auditorium unde ei au făcut ca un—un spital, camere de bolnavi pe târgi mici ale guvernului. Și eu am

alergat la ea cât de tare am putut, să încerc să aflu unde era ea, țipînd, “Hope! Hope! Hope!” Și m-am uitat, și acolo era ea întinsă pe o targă, iar TBC s-a așezat înăuntru.

Ea și-a ridicat mînuța ei osoasă, și ea a zis, “Billy.”

Și am fugit la ea, și am zis, “Hope, iubito.”

Ea a zis, “Eu arăt îngrozitor, nu-i așa?”

Am zis, “Nu, iubito, tu arăți bine.”

Cam pentru șase luni noi am lucrat cu totul ce era în noi, să încercăm să facem să-i salvăm viața ei, însă ea a continuat să devină mai slabă și mai slabă.

Într-o zi eu eram în patrule și am avut radioul meu deschis, și mă gîndeam că i-am auzit zicînd, au făcut o chemare la radio, au zis, “Pentru William Branham, să vină la spital imediat, soția moare.” Eu am fugit înapoi la spital cât de repede am putut, am aprins lumina roșie și sirena, și am luat-o înainte. Și apoi am—am ajuns sus la spital și m-am oprit, am alergat înăuntru. Venind jos prin—spital, eu am văzut un mic prieten de al meu cu care pescuiam împreună, noi umblam împreună ca băieți, Sam Adair.

Doctor Sam Adair, el era acela pentru care a venit vedenia nu cu mult în urmă și i-a spus despre clinică. Și el a zis, dacă cineva se îndoia de vedenie, doar să-l cheme cu taxă inversă dacă ei vroiau să știe dacă aceasta era adevărat sau nu.

Și astfel atunci iată-l venind afară în felul acesta, iar el își avea pălăria în mînă. El s-a uitat la mine și doar a început să plîngă. Iar eu am alergat către el, mi-am aruncat brațele în jurul lui. El și-a pus brațele în jurul meu, și a zis, “Billy, ea se duce.” El a zis, “Îmi pare rău. Am făcut tot ce am putut să fac, eu am avut specialiști și fiecare lucru.”

Am zis, “Sam, cu siguranță ea nu se duce!”

A zis, “Da, ea se duce.”

Și el a zis, “Să nu mergi înăuntru acolo, Bill.”

Și am zis, “Eu trebuie să merg înăuntru, Sam.”

Și el a zis, “Să nu faci asta. Nu, te rog nu.”

Am zis, “Lasă-mă să merg înăuntru.”

A zis, “Eu voi merge cu tine.”

Am zis, “Nu, tu stai aici afară. Eu vreau să stau cu ea în ultimele ei minute.”

A zis, “Ea este inconștientă.”

Am pășit în cameră. Iar sora ședea acolo, și ea plîngea deoarece ea și Hope erau colege de școală împreună. Și astfel m-am uitat acolo, și ea a început să plîngă, și-a ridicat mîna și a început să pășească dincolo.

Iar eu am privit acolo, și am scuturat-o. Acolo era ea, ea a mers în jos cam de la o sută douăzeci de livre, cam la șazeci. Iar eu—eu am scuturat-o. Și dacă eu trăiesc să ajung la vîrsta de o sută de ani, eu nu voi uita niciodată ce s-a întîmplat. Ea s-a întors înapoi, și acei ochi mari frumoși au privit în sus la mine. Ea a zîmbit. Ea a zis, “De ce m-ai chemat înapoi, Billy?”

Am zis, “Scumpo, eu tocmai am primit. . . anunțul.”

Eu trebuia să lucrez. Noi eram adînc în datorii și sute de dolari de facturi de doctor, și nimic cu ce să-i plătim. Iar eu doar trebuia să lucrez. Și eu o vedeam pe ea de două sau trei ori pe zi, și fiecare seară, și atunci cînd ea era în acea condiție.

Am zis, “Ce vrei să spui, te-am ‘Chemat’ ‘înapoi?’”

Ea a zis, “Bill, tu ai predicat despre Asta, tu ai vorbit despre Asta, însă tu nu ai nici o idee ce este Aceasta.”

Am zis, “Despre ce vorbești tu?”

Ea a zis, “Cerul.” Ea a zis, “Uite,” a zis ea, “eu eram escortată Acasă de ceva oameni, bărbați sau femei sau ceva care erau îmbrăcați în alb.” Și ea a zis, “Eu eram în ușurare și pace.” A zis, “Păsări mari frumoase zburînd de la pom la pom.” Ea a zis, “Să nu gîndești că eu sînt ieșită din fire.” Ea a zis, “Billy, eu am să-ți spun greșeala noastră.” Ea a zis, “Șezi jos.” Eu n-am șezut; am îngenunchiat jos, i-am luat mîna. Ea a zis, “Tu știi unde este greșeala noastră?”

Și am zis, “Da, iubito, eu știu.”

Ea a zis, “Noi niciodată nu trebuia să ascultăm de Mama. Acei oameni erau corecți.”

Și am zis, “Eu știu asta.”

Ea a zis, “Promite-mi asta, că tu vei merge la acei oameni,” a zis, “deoarece ei sînt corecți.” Și ea a zis, “Crește-mi copiii în felul acela.” Iar eu. . . Ea a zis, “Eu vreau să-ți spun ceva.” Ea a zis, “Eu mor, dar” a zis “aceasta este. . . eu nu—eu nu mă tem să mă duc.” A zis, “Aceasta este—aceasta este frumoasă.” Ea a zis, “Singurul lucru, mi-e groază să te părăsesc, Bill. Și eu știu că tu ai acești doi copilași să-i crești.” Ea a zis, “Promite-mi

căci—căci nu o să stai singur și să lași copiii mei să fie trași de la stîlp la pilon.” Acela era un lucru sensibil pentru o mamă în vîrstă de douăzeci și unu de ani.

Și am zis, “Eu nu pot promite asta, Hope.”

Ea a zis, “Te rog promite-mi.” A zis, “Un lucru eu vreau să-ți spun.” A zis, “Îți amintești pușca aceea?” Eu sînt doar nebun după puști. Și ea a zis, “Tu ai vrut să cumperi pușca aceea în ziua aceea iar tu nu aveai destui bani să plătești avansul.

Am zis, “Da.”

Ea a zis, “Eu mi-am economisit banii, nickelii mei, să încerc să fac acea plată de avans pentru acea pușcă pentru tine.” Ea a zis, “Acum, cînd asta se termină și tu mergi înapoi acasă, uită-te sus pe dublu pliant...sau patul pliant, sub bucata aceea de hîrtie de deasupra, iar tu vei găsi banii acolo.” Ea a zis, “Promite-mi că tu vei cumpăra pușca aceea.”

Voi nu știți cum m-am simțit cînd am văzut acel dolar și șaptezeci și cinci de cenți (în nickeli) stînd acolo. Am cumpărat pușca.

Și ea a zis, “Ții minte acel timp cînd tu mergeai în centru să-mi cumperi o pereche de ciorapi, iar noi mergeam la Fort Wayne?”

Am zis, “Da.”

Eu am venit de la pescuit, și ea a zis...Noi trebuia să mergem la Fort Wayne, eu trebuia să predic în seara aceea. Și ea a zis, “Tu știi, eu ți-am spus, ‘Există două feluri diferite.’” Unul numit “chiffon.” Și care este celălalt, rayon? Este asta adevărat? Rayon și chiffon. Păi, oricare este, chiffon era cel mai bun. Este asta corect? Și ea a zis, “Acum, tu ia-mi ceva chiffon, modelul plin.” Voi știți lucrul acela care are lucrul acela mic în spatele ciorapului, în partea de sus? Iar eu nu știam nimic despre hainele femeilor, astfel eu . . .

Iar eu mergeam în jos pe stradă și ziceam, “Chiffon, chiffon, chiffon, chiffon,” încercînd să continui să gîndesc, zicînd “chiffon, chiffon, chiffon.”

Cineva a zis, “Bună, Billy!”

Eu am zis, “Oh, bună, bună.” “Chiffon, chiffon, chiffon, chiffon, chiffon.”

Și am ajuns la colț și am întîlnit pe D-ul Spon. El a zis, “Măi, Billy, știi tu că stinghia lovește acum acolo pe partea aceluia ultim pilon?”

Am zis, “Într-adevăr, este asta adevărat?”

“Da.”

Mă gîndeam acum, cînd l-am părăsit, “Ce era lucrul acela?” Eu l-am uitat.

Astfel Thelma Ford, o fată pe care eu o cunoșteam, lucra la magazinul de zece cenți. Și eu știam că ei vindeau ciorapi de femei acolo, astfel eu am mers acolo. Am zis, “Bună, Thelma.”

Și ea a zis, “Bună, Billy. Ce mai faci? Cum îi Hope?”

Și am zis, “Bine.” Am zis, “Thelma, eu vreau o pereche de șosete pentru Hope.”

Ea a zis, “Hope nu vrea șosete.”

Am zis, “Da, madam, ea sigur că vrea.”

A zis, “Tu vrei să spui ciorapi.”

“Oh, sigur,” am zis, “asta-i ceea ce este.” Mă gîndeam, “Uh-oh, eu mi-am arătat ignoranța.”

Și ea a zis, “Ce fel vrea ea?”

Mă gîndeam, “Uh-oh!” Am zis, “Ce fel ai tu?”

Ea a zis, “Păi, noi avem rayon.”

Eu nu știam diferența. Rayon, chiffon, asta tot suna la fel. Am zis, “Asta-i ceea ce vreau eu.” Ea a zis... Am zis, “Pregătește-mi mie o pereche din ei, model plin.” Iar ea... Am luat cei greșiți. Ce este asta? Modă plină. “Modă plină.” Și astfel am zis, “Pregătește-mi o pereche din aceia.”

Și cînd ea a mers să mi-i dea mie, ei erau numai cam treizeci de cenți, douăzeci de cenți sau treizeci de cenți, cam jumătate de preț. Păi, am zis, “Dă-mi două perechi din ei.” Vedeți?

Și am mers înapoi acasă, și am zis, “Tu știi, scumpo, voi femeile umblați peste tot orașul să găsiți chilipiruri.” Voi știți cum vă place să jubilați. Și am zis, “Dar aici, uite aici, eu am cumpărat două perechi pentru prețul cu care tu cumperi o pereche. Vezi?” Am zis, “Oh, asta—asta-i abilitatea mea personală.” Vedeți, am zis—am zis, “Tu știi, Thelma mi i-a vîndut.” Am zis, “Ea s-ar putea că m-a lăsat să-i am la jumătate de preț.”

Ea a zis, “Ai luat tu chiffon?”

Am zis, “Da, madam.” Astea toate sunau la fel pentru mine, eu nu știam că acolo era vreo diferență.

Și ea mi-a spus, ea a zis, “Billy.” Mă gîndeam ciudat cînd ea a ajuns la Fort Wayne, ea a trebuit să cumpere o altă pereche de ciorapi. Ea a zis, “Eu îi dau la mama ta,” a zis, “ei sînt pentru femei mai bătrîne.” A zis, “Mie îmi pare rău că am făcut aceea.”

Și am zis, “Oh, asta-i în ordine, scumpo.”

Și ea a zis, “Acum, să nu—să nu trăiești singur.” Și ea a zis. . . Ea nu știa ceea ce urma să se întîmple în cîteva ore de atunci. Iar eu i-am ținut mîinile ei drăgălașe în timp ce Îngerii lui Dumnezeu au dus-o departe.

Am mers acasă. Eu nu știam ce să fac. M-am întins acolo jos noaptea și am auzit. . . Eu cred că era un șoricel, era în vechiul grătar unde noi aveam niște hîrtii acolo. Iar eu am închis ușa cu piciorul, iar acolo atîrna kimonoul ei în spate, (și întinsă jos acolo în morgă). Și doar după puțin cineva m-a chemat, a zis, “Billy!” Iar acesta era Fratele Frank Broy. El a zis, “Bebelașul tău moare.”

Am zis, “Bebelașul meu?”

A zis, “Da, Sharon Rose.” A zis, “Doctorul este sus acolo acum, și a zis, ‘Ea are meningită tuberculară, ea a supt-o de la mama ei.’” Și a zis, “Ea moare.”

Am ajuns în mașină, am mers acolo sus. Și acolo era ea, dulcea micuță. Iar ei s-au repezit cu ea la spital.

Am mers afară să-l văd pe el. Sam a venit și a zis, “Billy, nu te duce în camera aceea, tu trebuie să te gîndești la Billy Paul.” A zis, “Ea moare.”

Am zis, “Doctore, eu—eu trebuie să-mi văd bebelașul.”

El a zis, “Nu, tu nu poți intra înăuntru.” A zis, “Ea are meningită, Billy, iar tu o vei duce la Billy Paul.”

Și am așteptat pînă cînd el a ieșit afară. Eu nu puteam suferi să o văd că moare, iar mama ei întinsă jos acolo în camera antreprenorului de pompe funebre. Eu vă spun, calea unui păcătos este grea. Și am—am mers, m-am strecurat prin ușă, și cînd Sam a mers afară și sora afară, eu am mers jos la subsol. Acesta era un spital micuț. Ea era într-un loc izolat, iar muștele erau în ochișorii ei. Iar ei aveau o mică. . . ceea ce noi numim “apărător de țînțari,” sau împletitură mică peste ochii ei. Iar ea avea. . . cu spasme mici, piciorușul ei grăsuț se mișca în sus și-n jos în felul acesta, și mînuțele ei, cu acel spasm. Și m-am uitat la ea, și ea era doar destul de mare să fie drăguță, cam în vîrstă de opt luni.

Iar mama ei obișnuia să o așeze acolo afară cu acel triunghiular al ei pe ea, voi știți, în curte, când eu veneam sus. Iar eu tutuiam claxonul, și ea făcea, “gu-gu, gu-gu,” întinzându-se după mine, voi știți.

Și acolo zăcea drăgălașa mea, murind. M-am uitat jos la ea, și am zis, “Sharry, tu cunoști pe Tăticu? Tu cunoști pe Tăticu, Sharry?” Și când ea s-a uitat. . . Ea suferea atât de greu pînă când unul din acei ochișori frumoși albaștri s-a încrucișat. Aceasta parcă mi-ar fi sfișiat inima din mine.

Am îngenunchiat jos, și am zis, “Doamne, ce am făcut eu? Nu am predicat eu Evanghelia la colțurile străzii, și am făcut fiecare lucru pe care eu știu să-l fac? Nu ține aceasta împotriva mea. Eu niciodată nu i-am numit pe acei oameni ‘gunoi.’ Aceasta era ea care a numit pe acei oameni ‘gunoi.’” Am zis, “Îmi pare rău că toate acestea s-au întîmplat. Iartă-mă. Să nu—să nu îmi iei bebelaușul.” Și în timp ce mă rugam, părea ca un negru. . . ca un cearceaf sau o haină a venit jos. Am știut că El m-a refuzat.

Acum, acolo era cel mai greu și cel mai înșelător timp din viața mea. Când m-am ridicat sus și m-am uitat la ea, și mă gîndeam. . . Satan mi-a pus în minte, “Păi, tu vrei să spui că așa de tare cum tu ai predicat, și felul în care tu ai trăit, și acum când aceasta vine la propriul tău bebelauș, El o să te respingă?”

Și am zis, “Asta-i corect. Dacă El nu poate salva bebelaușul meu, atunci eu nu pot. . .” M-am oprit. Eu—eu doar nu știam ce să fac. Și atunci eu am spus asta, am zis, “Doamne, Tu mi-ai dat-o pe ea și Tu ai luat-o, binecuvîntat fie Numele Domnului! Dacă Tu mă iei chiar pe mine, eu încă Te voi iubi.”

Iar eu mi-am pus mîna acolo pe ea, și am zis, “Te binecuvîntez, scumpo. Tăticu a vrut să te crească, din toată inima mea am vrut să te cresc, și să te cresc să iubești pe Domnul. Însă Îngerii vin după tine, scumpo. Tăticu îți va lua trupușorul tău mic și-l va pune pe brațele lui Mama. Eu te voi îngropa cu ea. Și într-o zi Tăticu te va întîlni, tu doar așteaptă acolo sus cu Mama.”

Cînd mama ei trăgea să moară, ea a zis, cu ultimele cuvinte ea a zis, ea a zis, “Bill, stai pe cîmp.” [Cîmpul Evangheliei—Trans.]

Am zis, “Eu voi. . .” Ea a zis. . . Eu am zis, “Dacă eu sînt pe cîmp cînd El vine, eu voi lua copiii și întîmpin. Dacă eu nu, eu

voi fi înmormîntat lîngă tine. Iar tu mergi acolo pe partea dreaptă a porții mari, și cînd tu îi vezi pe ei toți venind înăuntru, stai acolo și începe să strigi, ‘Bill! Bill! Bill! tot așa de tare cît poți. Eu te voi întîlni acolo.’ Eu am sărutat-o la revedere. Eu sînt pe cîmpul de bătălie acum. Aceasta era cu aproape douăzeci de ani în urmă. Eu am întîlnirea mea cu soția mea, eu am să o întîlnesc pe ea.

Și am luat pe micuțul bebeluș, și cînd ea a murit, și am pus-o pe brațele mamei, și noi am luat-o afară la cimitir. Iar eu stăteam acolo să ascult pe Fratele Smith, predicatorul Metodist care a predicat funeralul, ‘Cenușă la cenușă, și pulbere la pulbere.’ (Și mă gîndeam, ‘Inimă la inimă.’) Acolo a mers ea.

Nu cu mult după aceea, eu l-am luat pe micuțul Billy acolo într-o dimineață. El era doar un copilăș micuț. El era . . .

Acesta este motivul că el ține cu mine și eu țin cu el, eu trebuia să fiu amîndouă și Tata și Mama (amîndouă) pentru el. Eu îi luam sticluța lui mică. Noi nu ne puteam permite să avem un foc seara să-i țin laptele cald, și eu îl puneam sub spatele meu în felul acesta să-l țin cald prin căldura trupului meu.

Noi am ținut laolaltă ca prieteni, și într-una din aceste zile cînd eu mă duc jos de pe cîmp eu vreau să-i înmînez lui Cuvîntul, și să zic, ‘Mergi înainte, Billy. Tu stai cu Acesta.’ Unii oameni se întrebă de ce îl am eu pe el cu mine tot timpul. Eu nu pot să renunț la el. El este chiar căsătorit, dar eu încă îmi amintesc că ea mi-a spus, ‘Stai cu el.’ Iar noi am ținut împreună ca prieteni.

Îmi amintesc umblînd prin oraș, cu sticla sub brațul meu, el ajungea să plîngă. Într-o seară el era—umblam afară în curtea din spate unde doar . . . (cînd ea se pregătea să-l aibe pe el, ea se înăbușea, iar eu . . . era doar o fată, voi știți.) Iar eu umblam înainte și înapoi de la bătrînul stejar din spatele curții. Iar el plîngea după Mama lui, iar eu nu aveam vreo Mamă la care să-l duc. Iar eu îl purtam, și eu ziceam, ‘Oh, scumpule.’ Am zis . . .

El a zis, ‘Tăticule, unde este mama mea? Ai pus-o tu pe ea în acel pămînt?’

Am zis, ‘Nu, scumpule. Ea este bine, ea este sus în Ceruri.’

Iar el a spus ceva acolo, de parcă m-ar fi omorît într-o după-amiază. El plîngea, era tîrziu înaintat în timpul serii, iar

eu îl duceam pe spate în felul *acesta*, purtându-l pe umărul meu și punându-l în felul *acesta*. Iar el a zis, “Tăticule, te rog du-te și ia pe Mama și adu-o aici.”

Și am zis, “Scumpule, eu nu o pot aduce pe Mama. Isus. . .”

A zis, “Păi, spune-i lui Isus să-mi trimită pe mama mea. Eu o vreau pe ea.”

Și am zis, “Păi, scumpule, eu. . . eu și cu tine o să mergem să o vedem cîndva.”

Și el s-a oprit, a zis, “Tăticule!”

Și am zis, “Da?”

A zis, “Am văzut-o pe Mama sus acolo pe acel nor.”

Doamne, parcă mă omora! Mă gîndeam, “Doamne! ‘Eu am văzut-o pe Mama sus acolo pe acel nor.’” Eu aproape că am leșinat. Eu l-am îmbrățișat pe micuțul copilăș la sînul meu în felul *acesta*, și doar mi-am ținut capul în jos, și am mers înăuntru.

Zilele au trecut. Eu nu puteam să uit asta. Am încercat să lucrez. Nu puteam să merg înapoi acasă, aceasta nu mai era o casă. Iar eu vroiam să stau. Noi nu aveam nimic decît numai acea mobilă veche ruptă, însă aceasta era ceva de care ea și cu mine ne-am bucurat împreună. Acesta era căminul.

Și îmi amintesc într-o zi am încercat să lucrez în serviciul public. Eu m-am dus sus să repar un vechi secundar, care atîrna în jos, era foarte devreme dimineața. Iar eu m-am cățărat sus pe această cruce. (Iar eu nu puteam să renunț la acel bebeluș. Eu puteam să-mi văd soția ducîndu-se, dar acel bebeluș ducîndu-se, era doar o micuță mititică.) Și eu eram pe acolo, iar eu cîntam, “Pe deal foarte departe, a stat o veche Cruce zgronțuroasă.” Iar primarele mergeau jos la transformator și mergeau afară în (voi știți) secundar. Iar eu atîrnam sus acolo pe acesta. Și s-a întîmplat să mă uit, iar soarele venea sus în spatele meu. Și acolo, mîinile mele s-au întins afară și semnul acelei Cruci pe—pe marginea dealului. Mă gîndeam, “Da, acestea erau păcatele mele care L-au pus acolo.”

Am zis, “Sharon, scumpo, Tăticu vrea așa de mult să te vadă, scumpă. Cum mi-ar plăcea să te țin iarăși în brațele mele, tu micuță drăgălașă.” Eu mi-am ieșit din fire. Au trecut săptămîni. Eu mi-am tras jos mînușa de cauciuc. Acolo sînt

două mii trei sute de volți trecînd chiar pe lîngă mine. Eu mi-am tras jos mînușa de cauciuc. Am zis, “Dumnezeule, mi-e groază să fac asta. Eu sînt un laș.” “Dar, Sherry, Tăticu o să te vadă pe tine și Mămica doar în cîteva minute.” Am început să-mi trag jos mînușa, să-mi pun mîna pe acele două mii trei sute. Aceasta ar rupe. . . Păi, tu nici măcar nu ai mai avea sînge rămas în tine. Și astfel eu—eu—eu am început să trag acea mînușă jos, și ceva s-a întîmplat. Cînd mi-am revenit, eu ședeam pe pămînt cu mîinile în sus în felul *acesta*, la fața mea, plîngînd. Acesta era harul lui Dumnezeu, sau eu nu aș fi avut un serviciu de vindecare aici, eu sînt sigur de asta. Acesta era El protejîndu-și darul Lui, nu pe mine.

Am pornit acasă. Am demisionat, mi-am pus sculele la o parte. Și am mers înapoi, am zis, “Eu mă duc acasă.”

Am pornit în jurul casei, și am ridicat poșta în casă, era cam frig, și am mers înăuntru. Noi aveam o cameră mică, eu dormeam pe o targă mică acolo, iar înghețul venea, și acea sobă veche. Am luat poșta și m-am uitat în poștă, și primul lucru acolo era mica ei economisire de Crăciun, optzeci de cenți, “Miss Sharon Rose Branham.” Iată-o acolo, totul de la început.

Eu eram paznic de vînătoare. M-am întins acolo înăuntru și mi-am luat arma, pistolul, afară din teacă. Am zis, “Doamne, eu—eu nu mai pot să merg cu asta mai mult, eu—eu am să mor. Eu sînt—eu sînt așa de turmentat.” Am tras cocoșul înapoi la armă, și am pus-o sus la cap, îngenunchind acolo pe targa aceea în acea cameră întunecoasă. Am zis, “Tatăl nostru Care ești în Ceruri, sfințească-se Numele Tău. Vie Împărăția Ta, voia Ta să se facă,” și așa cum am încercat, și am strîns acel trăgaci atît de tare cît am putut, am zis, “pe pămînt așa cum este în Ceruri. Dă-ne nouă astăzi pîinea noastră zilnică.” Iar aceasta nu se declanșa!

Și mă gîndeam, “O Dumnezeule, Tu mă sfișii doar pe mine în bucăți? Ce am făcut eu? Tu nici măcar nu mă lași să mor.” Iar eu am aruncat arma jos, și ea s-a declanșat și a pușcat prin cameră. Și am zis, “Dumnezeule, de ce nu pot eu să mor și să ies din aceasta? Eu doar nu pot să merg mai departe. Tu trebuie ca să-mi faci ceva.” Și am căzut acolo și am început să plîng pe micuțul meu, pat vechi murdar acolo.

Și eu trebuie că am adormit. Eu nu știu dacă eu eram adormit sau ce s-a întîmplat.

Eu întotdeauna tânjeam să fiu afară în Vest. Eu întotdeauna am vrut una din acele pălării. Tatăl meu frîngea caii în zilele lui de tinerețe, și eu întotdeauna vroiam una din acele pălării. Iar Fratele Demos Shakarian mi-a cumpărat una ieri, prima pe care am avut-o (avut-o vreodată) ca asta, una din felul acela de pălării western.

Și mă gîndeam că eu mergeam în jos prin prerie, cîntînd acel cîntec, “Acolo este o roată care este ruptă la căruță, un anunț pe fermă, ‘Pentru Vînzare.’” Și așa cum am mers înainte, am observat o veche căruță acoperită, ca o veche căruță cu coviltir de prerie, iar roata era ruptă. Desigur, aceea reprezenta familia mea destrămată. Și așa cum am ajuns aproape, m-am uitat, și acolo stătea o—o foarte frumoasă, fată tînără, cam în vîrstă de douăzeci de ani, păr alb în falduri și ochi albaștri, îmbrăcată în alb. M-am uitat acolo la ea, am zis, “Ce mai faci?” Am mers înainte.

Ea a zis, “Bună, Tăticule.”

Și m-am întors înapoi, am zis, “Tăticule?” “Păi,” am zis, “cum, Miss, poți tu . . . pot eu fi tăticul tău cînd tu ești tot atît de în vîrstă ca și mine?”

Ea a zis, “Tăticule, tu doar nu știi unde ești tu.”

Și am zis, “Ce vrei tu să spui?”

Ea a zis, “Acesta este Cerul.” A zis, “Pe pămînt eu eram micuța ta Sharon.”

“Păi,” am zis, “scumpo, tu erai doar o bebelușă mică.”

A zis, “Tăticule, bebelușii mici nu sînt bebeluși mici aici, ei sînt nemuritori. Ei niciodată nu devin bătrîni sau niciodată nu cresc.”

Și am zis, “Păi, Sharon, scumpo, tu—tu ești o femeie, tînără drăguță.”

Ea a zis, “Mama te așteaptă.”

Și am zis, “Unde?”

Ea a zis, “Sus la casa ta nouă.”

Și am zis, “Casă nouă?” Branhamii sînt vagabonzi, ei nu au case, ei doar . . . Și am zis, “Păi, eu niciodată nu am avut o casă, scumpo.”

Ea a zis, “Dar tu ai una aici sus, Tăticule.” Eu nu intenționez de a fi ca un copil, însă aceasta a fost așa de real pentru mine. [Fratele Branham plînge—Ed.] Așa cum eu încep

să mă gândesc la aceasta, acestea toate vin iarăși înapoi. A zis, “Tu ai una aici, Tăticule.” Eu știu că am una acolo, într-o zi eu voi merge la ea. Ea a zis, “Unde este Billy Paul, fratele meu?”

Și am zis, “Păi, eu l-am lăsat la D-na Broy, doar cu câteva minute în urmă.”

A zis, “Mama vrea să te vadă.”

Și m-am întors și am privit, iar acolo erau mari palate mărețe, și Slava lui Dumnezeu venind sus în jurul lor. Și am auzit un cor Îngeresc cîntînd, “Căminul meu, dulce Cămin.” Am pornit-o în sus pe trepte lungi, alergînd atît de tare cît am putut. Și cînd am ajuns la ușă, acolo stătea ea, o haină albă, părul acela negru, lung, ținîndu-l în jos pe spatele ei. Ea și-a întins brațele, așa cum ea întotdeauna a făcut cînd eu am venit acasă obosit de la lucru sau ceva. Eu am prins-o pe ea de mîini, și am zis, “Scumpo, eu am văzut-o pe Sharon jos acolo.” Am zis, “Ea s-a făcut o fată drăguță, nu-i așa?”

Ea a zis, “Da, Bill.” Ea a zis, “Bill.” Și-a pus brațele în jurul meu, (și ea a zis) doar în jurul umerilor mei, ea a început să mă mîngîie, ea a zis, “Încetează de a te îngrijora de mine și Sharon.”

Am zis, “Scumpo, eu nu mă pot abține.”

Ea a zis, “Acum Sharon și cu mine sîntem mai bine de cum ești tu.” Și a zis, “Nu te mai îngrijora de noi. Îmi vei promite tu?”

Și am zis, “Hope,” am zis, “Eu eram așa de dornic după tine și după Sharon, iar Billy plînge tot timpul după tine.” Am zis, “Eu nu știu ce să fac cu el.”

Și ea a zis, “Aceasta va fi în ordine, Bill.” Ea a zis, “Doar promite-mi că nu te vei mai îngrijora.” Și ea a zis, “Nu vrei să stai jos?” Și am privit în jur și acolo era un scaun mare.

Iar eu îmi amintesc că am încercat să cumpăr un scaun. Acum, în încheiere. Eu am încercat să cumpăr un scaun odată. Noi aveam doar acele vechi—vechi scaune obișnuite cu fund de lemn pentru garnitura de mic dejun. Noi trebuia să le folosim, singurele scaune care le aveam. Iar noi puteam cumpăra unul din aceste scaune pe care le lăsați în spate înapoi, ca un . . . Eu am uitat ce fel de scaun pentru odihnă ușoară. Și acesta costa șaptesprezece dolari, iar tu puteai plăti trei dolari avans și un dolar pe săptămînă. Iar noi am avut unul. Și, oh, cînd eu veneam înăuntru . . . Eu lucram toată ziua, și predicam pînă la miezul nopții în jur pe străzi și oriunde puteam predica.

Și—și eu într-o zi am ajuns în urmă cu plățile mele. Noi nu puteam să o facem, și aceasta a ajuns zi după zi, și în sfârșit într-o zi ei au venit și mi-au luat scaunul și l-au dus. În seara aceea, eu nu voi uita niciodată, ea mi-a copt o plăcintă cu cireșe. Sărmana dragă mititică, ea—ea—ea știa că eu voi fi dezamăgit. Și după cină am zis, “Ce este că tu ești așa de bine în seara aceasta, scumpo?”

Iar ea a zis, “Zic, că am pus pe băieți acolo în cartier să-ți scoată cîteva rîme de pescuit. Nu crezi că s-ar cuveni să mergem jos la rîu și să pescuim pentru o vreme?”

Și am zis, “Da, dar . . .”

Și ea a început să plîngă. Eu știam că ceva era în neregulă. Eu aveam o idee deoarece ei mi-au trimis deja un anunț că ei veneau să-l ia. Iar noi nu puteam să facem cea plată de un dolar pe săptămînă. Noi nu puteam, doar nu ne puteam permite. Ea și-a pus brațele ei în jurul meu, iar eu am mers la ușă și scaunul meu era dus.

Ea mi-a spus sus Acolo, ea a zis, “Tu îți amintești de scaunul acela, Bill?”

Și am zis, “Da, scumpo, îmi amintesc”!

A zis, “Asta este despre ceea ce te gîndeai tu, nu-i așa?”

“Da.”

A zis, “Păi, ei nu o să-l ia pe acesta, pentru acesta s-a plătit.” Ea a zis, “Șezi jos doar un minut, eu vreau să vorbesc cu tine.”

Și am zis, “Scumpo, eu nu înțeleg asta.”

Și ea a zis, “Promite-mi, Billy, promite-mi că tu nu o să te mai îngrijorezi. Tu o să mergi înapoi acum.” Și a zis, “Promite-mi că nu te vei îngrijora.”

Și am zis, “Eu nu pot face asta, Hope.”

Și tocmai atunci eu mi-am revenit, era întuneric în cameră. M-am uitat în jur, și am simțit brațul ei în jurul meu. Am zis, “Hope, ești tu aici în cameră?”

Ea a început să mă mîngîie. Ea a zis, “Tu o să-mi faci cea promisiune, Bill? Promite-mi că nu te vei căsători. . . vei mai îngrijora.”

Am zis, “Eu îți promit.”

Iar atunci cînd ea m-a mîngîiat de două sau trei ori, și ea a fost dusă. Eu am sărit sus și am aprins lumina, m-am uitat pretutindeni, ea era dusă. Dar ea doar s-a dus afară din cameră. Ea nu este dusă, ea încă trăiește. Ea era o Creștină.

Billy și eu am mers aici la mormînt cu un timp în urmă, ducînd o floare mică pentru mama și sora lui, tocmai într-o dimineață de Paști, și ne-am oprit. Micuțul copilaș a început să plîngă, el a zis, “Tăticule, mămica mea este jos acolo.”

Am zis, “Nu, scumpule. Nu, ea nu este jos acolo. Sora nu este jos acolo. Noi avem un mormînt împăturat aici, dar departe peste mare acolo este un mormînt deschis unde Isus a înviat. Și într-o zi El va veni, El va aduce pe sora și mama cu El.”

Eu sînt pe cîmpul de luptă astăzi, prieteni. Eu—eu doar nu pot spune mai mult. Eu... [Fratele Branham plînge—Ed.] Dumnezeu să vă binecuvinteze. Să ne plecăm capetele noastre un minut.

O Doamne! De multe ori, Doamne, eu sînt sigur că oamenii nu înțeleg, cînd ei se gîndesc că aceste lucruri vin ușor. Dar există o zi măreață care vine cînd Isus va veni și toate aceste întristări vor fi șterse. Mă rog, Tată Ceresc, ca Tu să ne ajuți ca să fim pregătiți.

Și acea ultimă promisiune, cînd am sărutat-o pe ea pe obraz în dimineața aceea, că eu o voi întîlni pe ea acolo în ziua aceea. Eu cred că ea va sta la stîlp, strigînd numele meu. Eu am trăit devotat la acea promisiune de atunci, Doamne, în jurul lumii, în tot felul de locuri, încercînd să aduc Evanghelia. Devenind bătrîn acum, și obosit, eu sînt epuizat. Într-una din aceste zile eu am să închid această Biblie pentru ultima dată. Și, Dumnezeule, ține-mă credincios față de promisiune. Ține harul tău în jurul meu, Doamne. Nu mă lăsa să mă uit la lucrurile acestei vieți, ci să trăiesc pentru lucrurile care sînt dincolo. Ajută-mă să fiu cinstit. Eu nu cer un pat înflorit de ușurință, nu, Doamne, cînd Cristosul meu a murit acolo sub suferință. Și toți ceilalți dintre ei au murit în felul acesta. Eu nu cer vreun lucru ușor. Doar lasă-mă să fiu cinstit, Doamne, devotat. Lasă ca oamenii să mă iubească astfel ca eu să-i pot conduce la Tine. Și într-o zi cînd totul s-a sfîrșit iar noi ne adunăm în jur sub pomii întotdeauna înverziți, eu vreau să o iau pe ea de mîna și să o plimb, să arăt oamenilor despre Templul Angelus și toate celelalte. Acesta va fi un timp măreț atunci.

Mă rog ca îndurările Tale să se odihnească peste fiecare din noi aici. Și acei care sînt aici, Doamne, s-ar putea să nici nu Te cunoască. Și poate ei au vreun micuț preaiubit dincolo de mare acolo. Dacă ei nu și-au împlinit promisiunea lor, fie ca ei să o facă acum, Doamne.

În timp ce noi avem capetele noastre aplecate, eu mă întreb în acest mare, și uriaș auditorium din după-amiaza aceasta, cîți dintre voi ziceți “Frate Branham, eu vreau să întîlnesc pe preaiubiții mei, deasemeni. Eu—eu—eu am ceva preaiubiți doar dincolo de rîu acolo”? Poate tu ai făcut o promisiune că tu îi vei întîlni, poate cînd tu i-ai spus Mamei “la revedere” sus acolo la mormînt în ziua aceea, poate cînd tu i-ai spus surioarei “la revedere,” sau la Tăticu, sau la careva din ei la mormînt, ai promis că-i vei întîlni, iar tu—tu nu ai făcut încă acea pregătire. Nu te gîndești că este un timp bun acum să faci aceasta?

Scuzați-mi emoțiile mele. Dar, oh, Doamne, voi nu vă dați seama, prieteni. Voi nu știți ce—ce sacrificiu! Aceasta nu este nici o pîrticică, deabea, din povestirea vieții.

Cîți dintre voi v-ar place acum să vă ridicați și să pășiți aici pentru rugăciune, ziceți, “Eu vreau să-i întîlnesc pe cei dragi ai mei”? Ridicați-vă sus din audiență și veniți jos aici. Vreți să o faceți? Dacă cineva nu a făcut încă acea pregătire. Dumnezeu să te binecuvinteze, domnule. Eu am văzut un om de culoare vîrstnic venind afară, alții venind. Mișcați-vă, voi în balcoane sus acolo, doar mutați-vă drept în culoar. Sau ridicați-vă sus, voi care vreți să fiți amintiți într-un cuvînt de rugăciune chiar acum. Asta este. Ridicați-vă sus în picioare. Asta-i bine. Stați sus, pretutindeni, voi care veți zice, “Eu am un tată acolo departe, eu am o mamă sau unul drag acolo departe. Eu vreau să mă duc să-i văd. Eu vreau să-i întîlnesc în pace.” Vreți să vă ridicați, doar stați în picioare, oriunde în audiență. Stați sus în picioare, ziceți, “Eu vreau să accept.”

Dumnezeu să te binecuvinteze, doamnă. Dumnezeu să vă binecuvinteze acolo în spate. Și să vă binecuvinteze sus acolo. Domnul să te binecuvinteze aici, domnule. Asta-i corect. Sus în balcon, Domnul să vă binecuvinteze. Toți în jur, pretutindeni, ridicați-vă în picioare acum să avem un cuvînt de rugăciune, în timp ce Duhul Sfînt este aici și se mută peste inimile noastre, să—să—să desțelenească.

Voi știți, ceea ce biserica are nevoie astăzi este o desțelenire. Noi avem nevoie să mergem jos la Casa Olarului.

Teologia noastră înțepenită făcută de casă uneori nu lucrează așa de bine. Ceea ce avem noi nevoie este o desțelenire de modă veche, pocăință în inimile noastre, devenind potoliți către Dumnezeu. Sînt aceștia toți acum care sînt gata să se ridice?

Să ne plecăm capetele noastre atunci pentru rugăciune.

O Doamne, Care a adus din nou pe Isus pentru—dintre cei morți, să ne justifice pe noi toți prin credință, crezînd. Mă rog, Doamne, ca acești care stau acum în picioare să Te accepte, eu mă rog ca iertarea să fie pentru ei. Și, O Doamne, mă rog ca ei să Te accepte ca Salvator și Rege și Iubit al lor. Și poate ei au o mamă sau un tată sau pe cineva doar dincolo de mare. Există un lucru sigur, că ei au un Salvator. Fie ca ei să fie iertați de păcatele lor, și toate fărădelegile lor șterse, ca sufletele lor să poată fi spălate în Sîngele Mielului, iar ei să trăiască în pace de acum încolo.

Și într-o zi glorioasă cînd totul s-a sfîrșit, fie ca noi să ne adunăm la Casa Ta, și să fim acolo ca familii neîntrerupte, să-i întîlnim pe cei dragi ai noștri care ne așteaptă pe partea cealaltă. Aceasta, noi îi predăm Ție, ca “Tu să-l ții în pace desăvîrșită a cărui inimă este rezemată pe El.” Admite aceasta, Doamne. Iar noi îi predăm pe ei Ție, în Numele Fiului Tău, Domnul Isus. Amin.

Dumnezeu să vă binecuvinteze. Eu sînt sigur că lucrătorii văd unde stați voi, și ei vor fi chiar cu voi în cîteva minute.

Și acum către acei care urmează să primească cartonașe de rugăciune. Billy, unde sînt Gene și Leo, ei sînt în spate? Ei sînt aici să împartă cartonașele de rugăciune doar în cîteva minute. Fratele va elibera audiența în rugăciune, iar cartonașele de rugăciune vor fi împărțite. Noi vom fi aici înapoi doar după puțin, să ne rugăm pentru bolnavi. În regulă, Frate.

FRATELE WILLIAM MARRION BRANHAM

Povestirea Vieții Mele a fost dată Duminică după-masă, în 19 Aprilie, 1959, la Templul Angelus din Los Angeles, California, U.S.A.

Cum A Venit Îngerul La Mine, Și însărcinarea Lui a fost dat Luni seara, în 17 Ianuarie, 1955, la Lane Tech High School în Chicago, Illinois, U.S.A.

Aceste Mesaje prin Fratele William Marrion Branham, tipărite original în Engleză în *Urme De Pași Pe Nisipurile Timpului*, în Aprilie 1975, au fost luate de pe banda magnetică înregistrată, și sînt tip^orite neprescurtat în Engleză. Retipărit în Românește în 2006:

ROMANIAN

©1993 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

anunț pentru Dreptul de autor

Toate drepturile rezervate. Această carte se poate tipări pe un imprimator într-o casă pentru folosire personală sau să fie distribuit, gratuit, ca un mijloc de răspândire a Evangheliei lui Isus Cristos. Această carte nu poate să fie vândută pe scară largă, afișată pe un website, păstrată într-un sistem de recuperare, tradusă în alte limbi, sau folosită pentru solicitarea de fonduri fără permisiunea clară în scris de la Voice Of God Recordings®.

Pentru mai multe informații sau pentru alte materiale disponibile, vă rog să contactați:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org